

10^E JAARGANG N^O 27 — 19 SEPT. 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

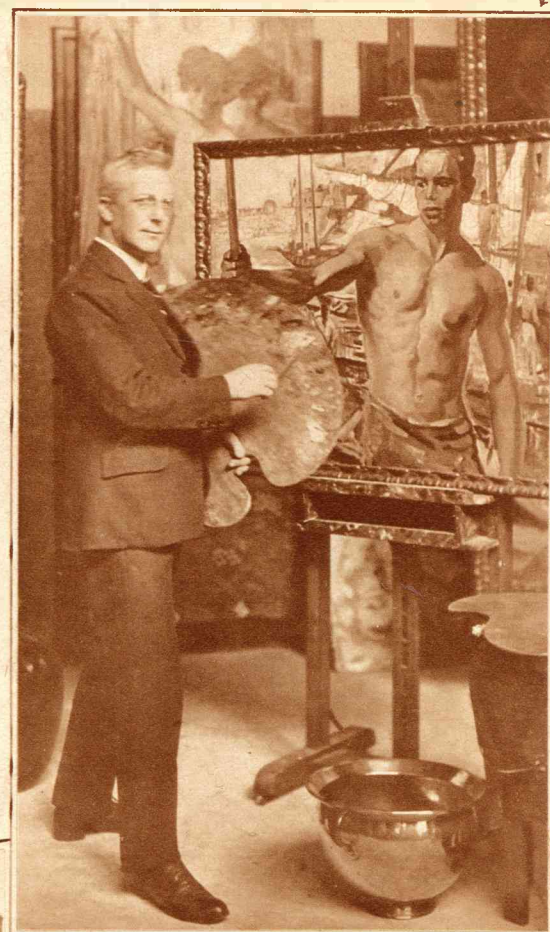
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HARTJE ZONDER ZORG

In „Arti” wordt een tentoonstelling gehouden om de nagedachtenis te eeren van den overleden schilder S. H. Grauss. Wijlen de kunstenaar bij een van zijn thans geëxposeerde doeken.

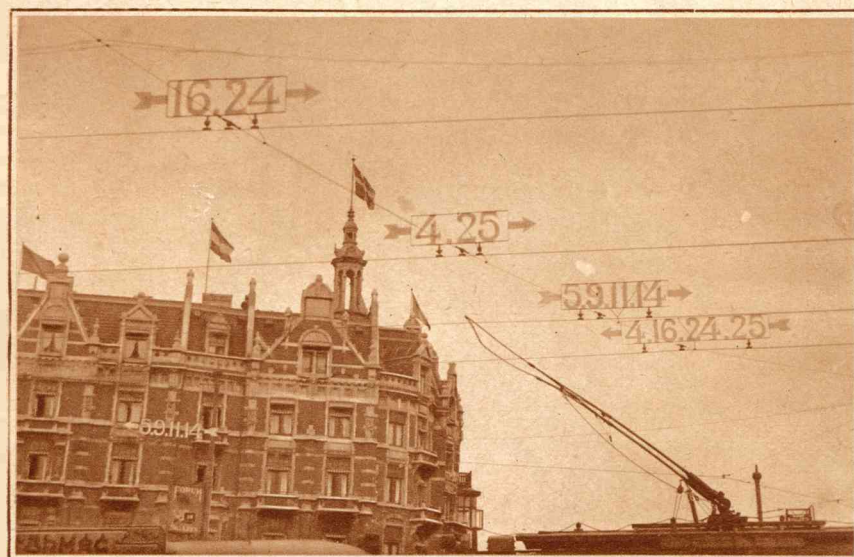
AMSTERDAMSCH ACTUALITEITEN

Ongeveer honderdduizend betoogers namen deel aan de protestmeeting van S.D.A.P. en N.V.V. tegen het Vlootplan der Regering. Hierboven een overzicht van de menigte op de terreinen bij den Zuidelijken Wandelweg.

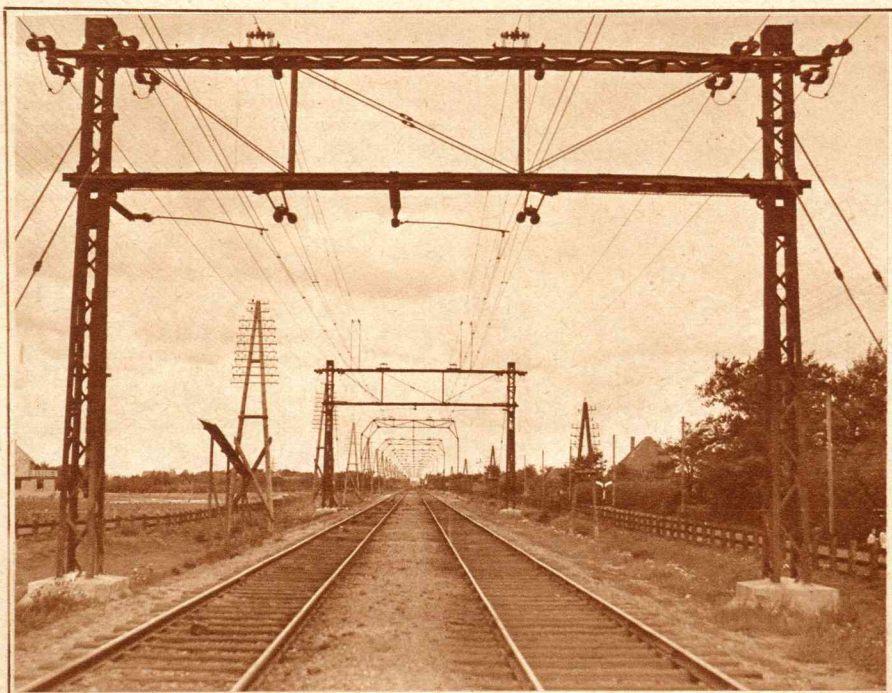
Een deel van de betooging, gekiekt aan den Amstel.

De jeugdorganisatie der „Roode Valken” in den stoet.

Cijferraadsels boven het Muntplein.

*De electricificatie van de spoorlijn Amsterdam—
Alkmaar vordert thans snel, zooals onze foto bewijst.*

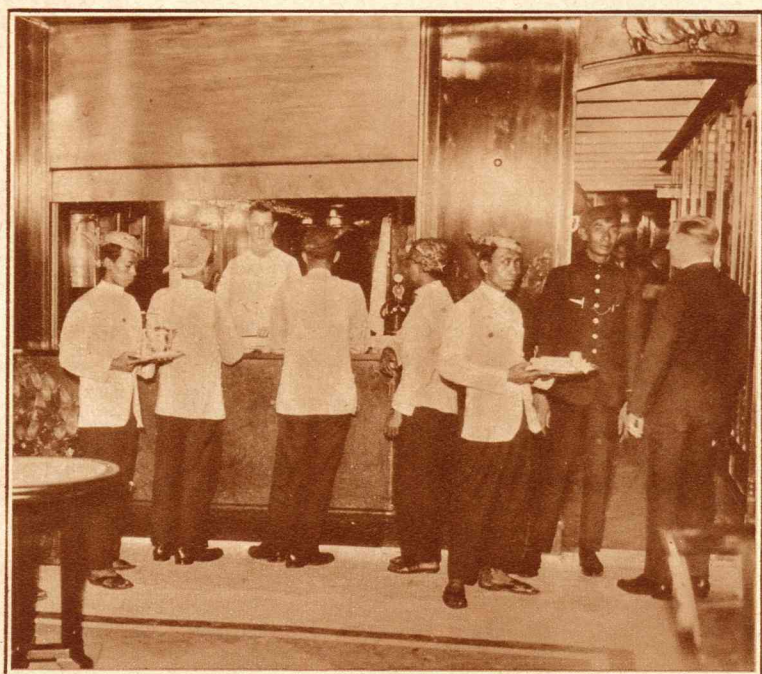
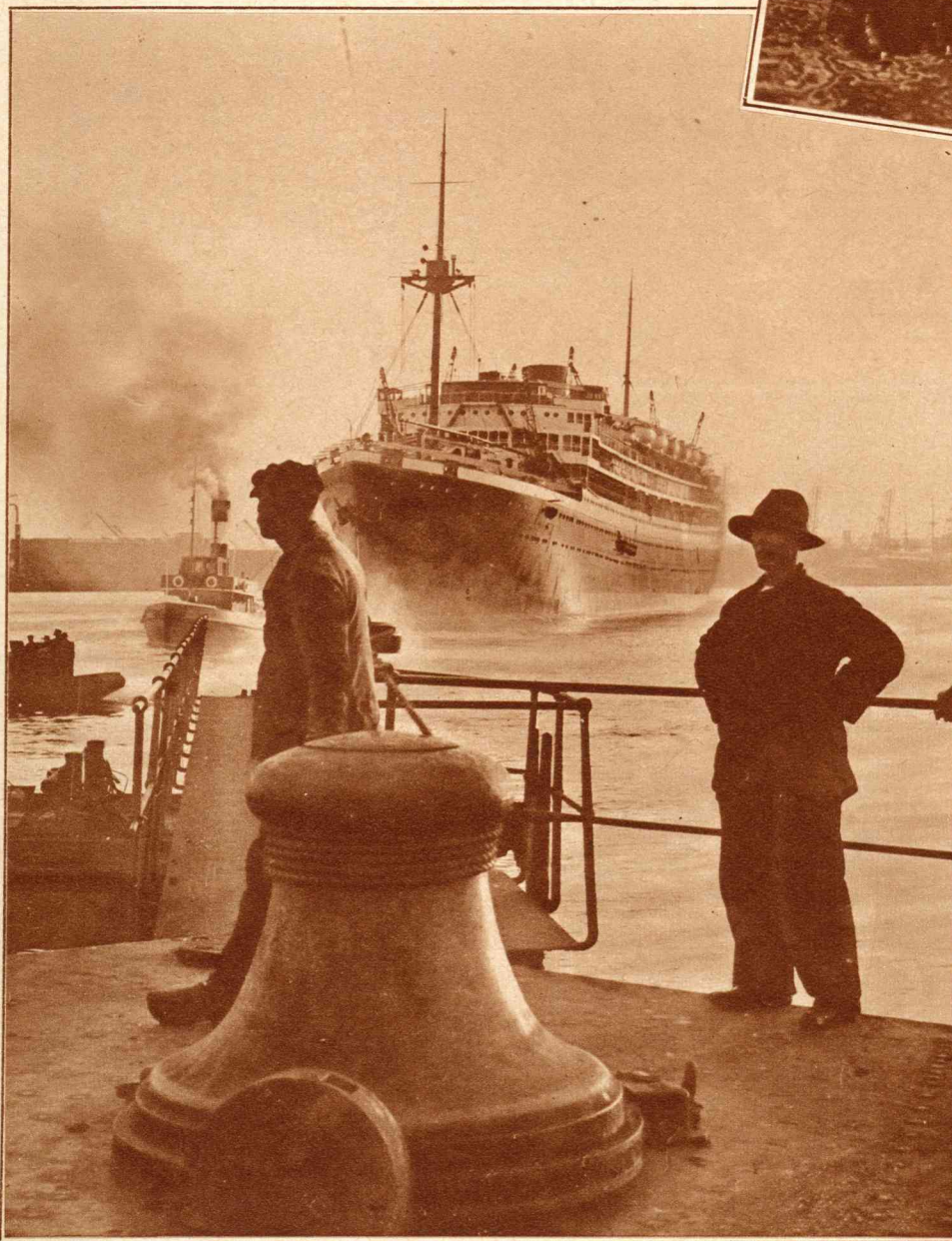

*Nieuwe stations en seinhuizen moeten worden gebouwd en
emplacements verbreed. De werkzaamheden te Castricum.*

ALLERLEI NIEUWS

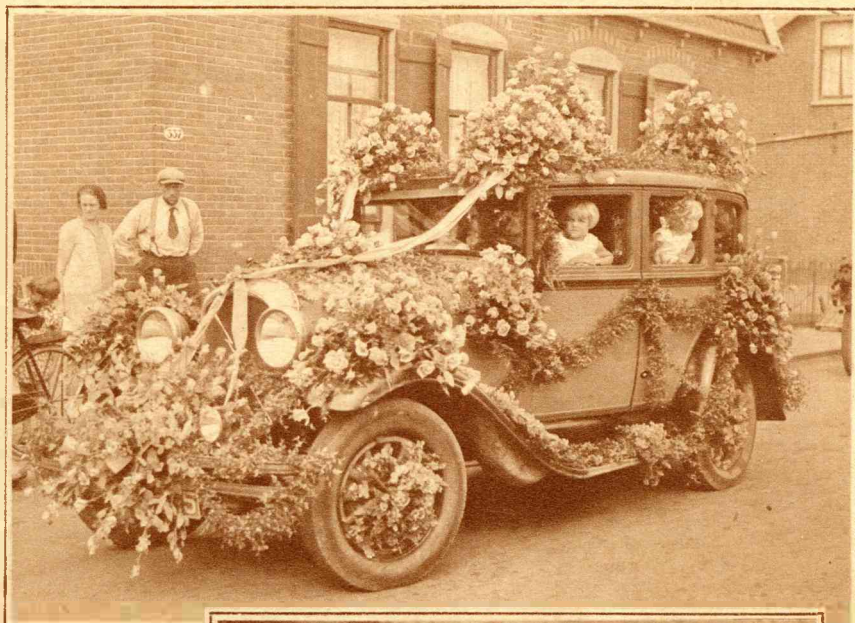

*Temidden der professoren
is hier gezeten mej. M. Stiemens, wier
antwoord op een prijsvraag van de medische faculteit
van de Amsterdamsche Universiteit een gouden bekroning werd waardig gekeurd.*

*Javaansche bedienden aan de buffetten
van de Marnix van St. Aldegonde.*

*Het nieuwe zeepaleis der Maatschappij „Nederland”
heeft met succes zijn proefvaart gemaakt. De Marnix
van St. Aldegonde op het IJ vóór Amsterdam.*

Te Aalsmeer werd o.a. een zeer geslaagd bloemen-corso gehouden. Een geestig groepje deelnemers.

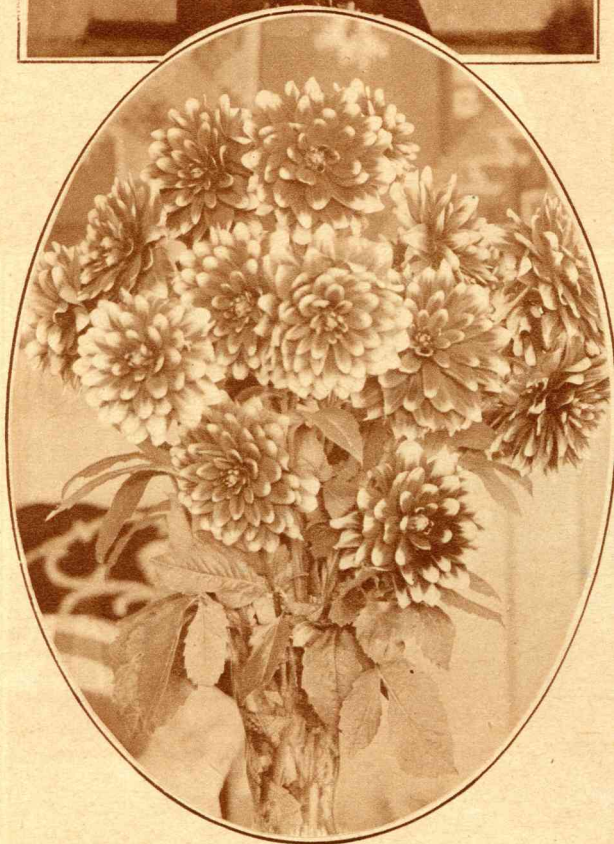
Een der fraai versierde wagens met zijn lieven last.

FEESTEN IN DE PROVINCIE

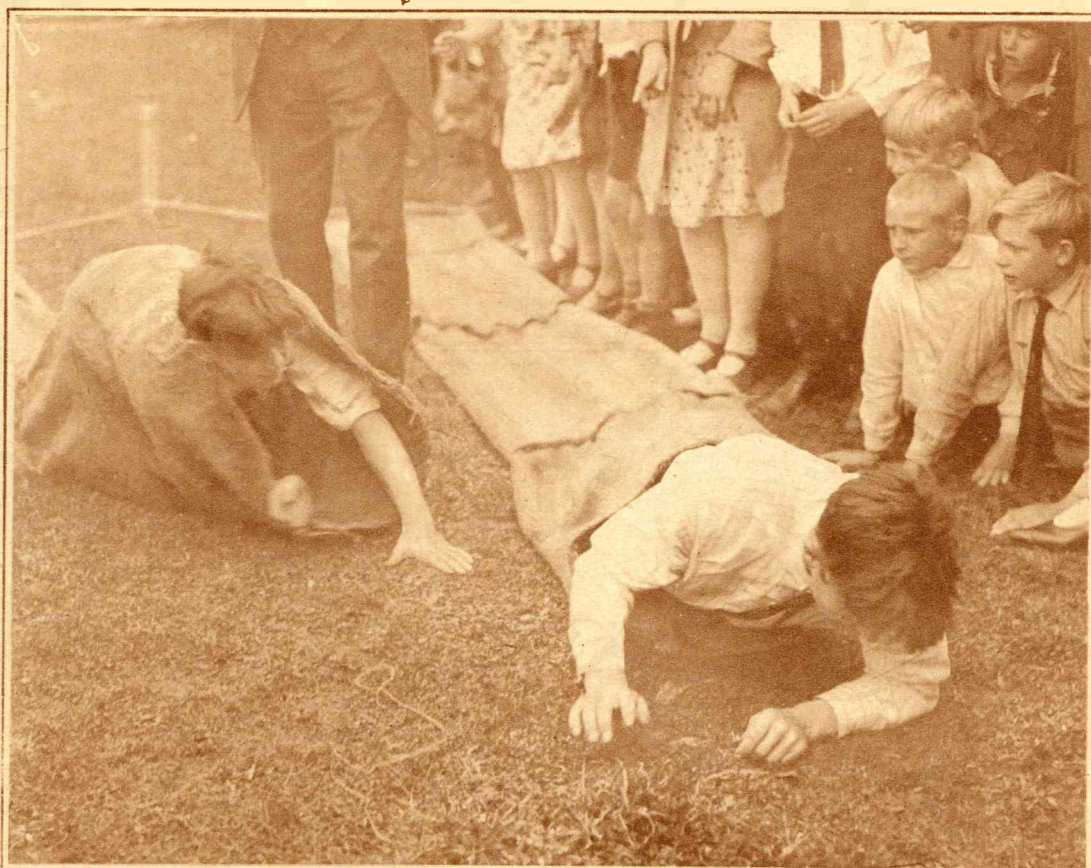
Deze week vonden in verschillende dorpen van Noord-Holland volksfeesten plaats, waarvan wij hier eenige interessante foto's brengen.

De feesten te Schermerhorn. Ook werd er het „tonkruien" beoefend. Een bezigheid, die niet zoo eenvoudig is, als ze lijkt.

De jeugd liet zich evenmin onbetuigd bij de spelen te Amstelveen. Twee deelnemers aan 't zakkruijen.

Een bloemententoonstelling te Schermerhorn was een der attracties van de feesten aldaar. Een tweetal „bloeiende" inzendingen.

B

innenkort zal de UFA de onlangs vervaardigde film „Rozenmaandag” uitbrengen. Practisch is dit de eerste film waarin de Hollandse actrice Lien Deyers een belangrijke rol vervult, en te oordeelen naar de critieken in de Duitsche bladen, is haar spel boven alle verwachting. Het gegeven is genomen uit het gelijknamige tooneelstuk van O.E. Hartleben en behandelt de geschiedenis van twee geliefden, die op Rozenmaandag voor hun liefde sterven. Met Rozenmaandag wordt een soort Carnavalsfeest bedoeld, zoodat iedereen kan begrijpen, dat het groote contrast dat er gelegen is in het sterven van twee jonge menschen temidden van gejubel en belgerinkel, ongetwijfeld zal boeien.

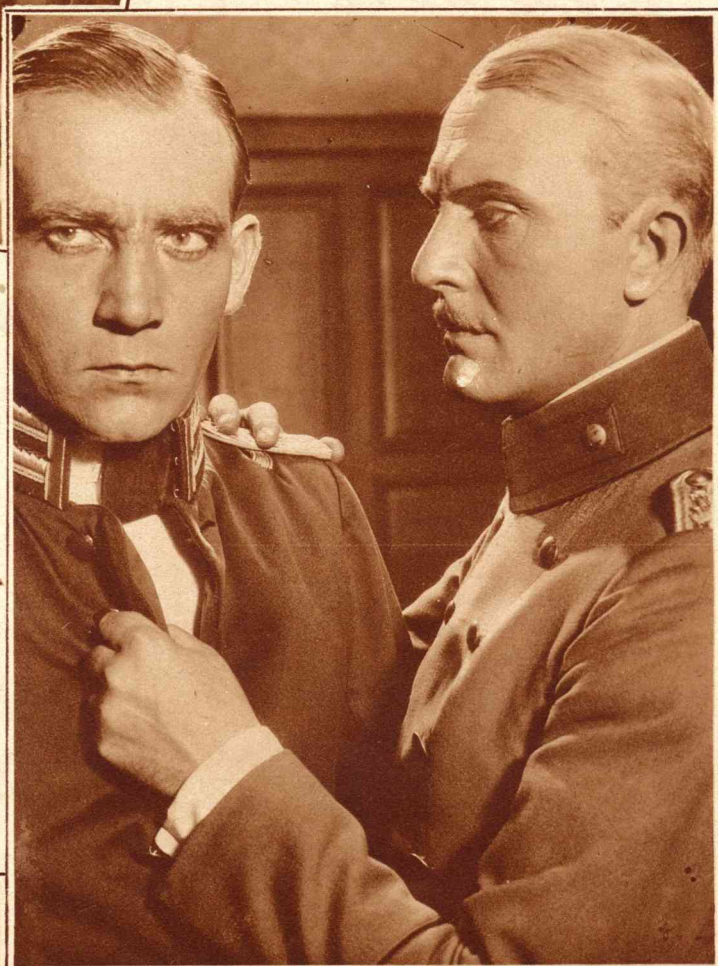

Bakisch-geheimen: „Zeg, weet je 't al, Hans is verloofd, met die engerd....”

← De onthulling van het valsche spel.

Vastberaden.... →

Lien Deyers als Traute Reimann, het meisje van nederige afkomst, dat terzijde geschoven wordt.

ROZEN
MAANDAG

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

No. 5

Kresserie keerde zich met 'n woest gebaar tot den spreker.

„Wat bedoel je eigenlijk met dien onzin — dat ik mijzelf opnieuw in 'n wespen-nest zal steken, Mike?” vroeg hij, met 'n heeten, nijldigen blik. „Dat klinkt, meneer, alsof je geloofde, dat wij het Rixby-warenhuis in brand hadden gestoken. Maar dat is niet zoo, voor den drommel! Noch Rufe, noch ik hebben er ook maar 'n sikkepit mee te maken gehad. Nietwaar, Rufe?”

„Ze hebben een gemeene streek met ons uitgehaald!” gromde Rufe. „Blackstone heeft ons valscheijnd beschuldigd!”

„Da's de waarheid!” gilte Jack.

„Goed, laat dat de waarheid zijn,” mengde Mike zich in 't gesprek. „Ik twijfel er geen oogenblik aan. Maar dat neemt niet weg, dat men z'n kop niet tegen 'n steenen muur kan stooten, zonder builen te krijgen. Blackstone is een steenen muur. Hij heeft zooveel centen, dat hij eenvoudig alles kan doen, waar hij zin in heeft. En een geweldige invloed! Waarom zouden we ons niet liever hier uit de voeten maken en de heele zaak vergeten? Wallie en ik gaan mee. We zullen 'n boel te doen vinden in de buurt van Boston, en de winter is op komst en we hebben allemaal geld noodig. Is dat jouw idee ook niet, Wallie?”

Wallie bromde zoo iets, dat hij heelemaal geen idee had. Hij stond een kameraad altijd bij. Hij had gezegd, dat hij Jack 'n plezier wilde doen, en voor den drommel! hij zou zich houden aan z'n woord!

Ondertusschen hield kapitein Jack zijn blik strak op Mike gevestigd, alsof zijn gedachten ver verwijderd waren. Op 't laatst zeide hij:

„Je bent werkelijk nog te nuchter, om te weten, waar je over praat, Shaunnessy. Hier! Schenk je nog eens in!”

Hetgeen Mike met graagte deed.

Ten slotte schoof Jack met 'n schurend geluid z'n stoel terug.

„Blackstone zal z'n verdiende loon krijgen, vóór ik deze baai verlaat,” gromde hij heesch. „Ik heb het me voorgenomen, en het zal gebeuren! Gaan jullie er maar gerust van door en laat mij 't zaakje alleen opknappen. Heb ik dat al niet 'n miljoen keer gezegd? Ik laat jullie heelemaal vrij.”

„Maar ik blijf bij je, Jack!” barstte Rufe los. „Je kunt er mij niet buiten laten. Heb ik niet altijd aan je zijde gestaan? Werd ik niet in denzelfden trein naar de gevangenis gezonden, toen ze ons op het valsche getuigenis van Blackstone veroordeeld hadden voor het in-brand-steken van het warenhuis? Ik herhaal het nog eens, Jack: ik blijf bij je.”

„En ik ook,” stemde Wallie in. „Zoo zeker als de wereld vlak is, ik ook! Zeg ereis, Mike, je kondt best een slokje voor mij overlaten. Je bent nog erger dan een zwijn bij z'n drinkbak.” Hij bediende zich uit de flesch en keerde zich toen weer tot den kapitein. „Ik weet er alles van, hoe je menschen zich uit de voeten maakten, toen jenaar de gevangenis waart gestuurd,” ging hij voort, „en...”

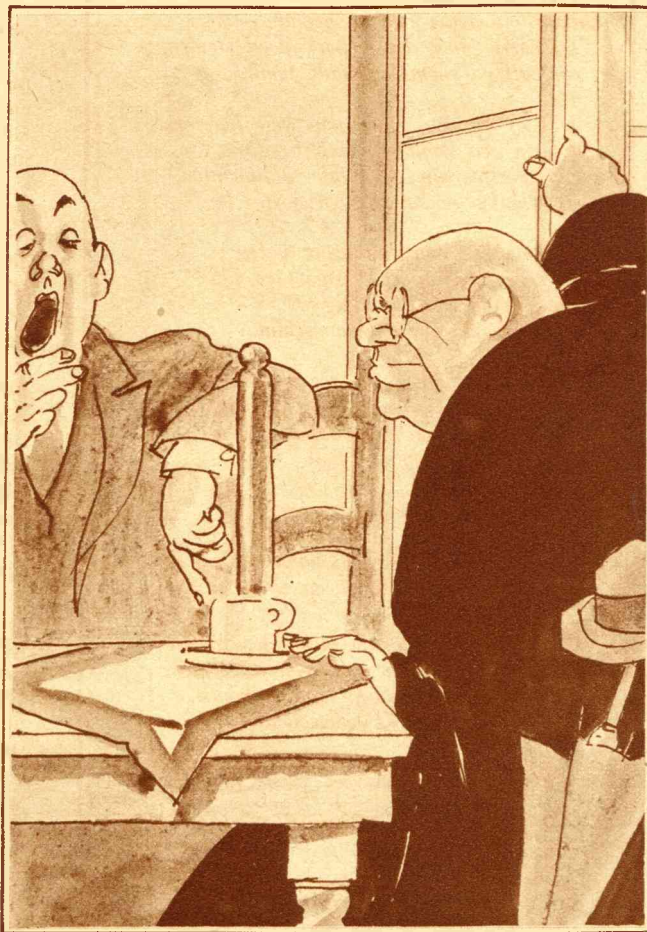
„En weet je ook, hoe m'n jongen, Blacky, stierf en begraven werd, zonder dat ik hem mocht zien?” onderbrak hem Kresserie, z'n donker gelaat bleek van woede. „Ze hebben m'n heele familie tegen me opgezet. 't Is nog pas sinds korten tijd, dat mijn vrouw me gelooft, als ik zeg, dat ik het Rixby-warenhuis niet in brand heb gestoken. Blackstone loog, toen hij zei, dat wij in de nabijheid waren, Rufe en ik. Hij had er z'n reden voor, dat te zeggen. Ik zou wel eens gaarne ontdekken, wat die reden was. Alle donders, we waren meer dan veertig mijlen van de plek verwijderd. Dat weet die bunzing

ook wel. Maar ik zal met hem afrekenen, dat ver zeker ik jullie.”

„Ga als de bliksem met hem afrekenen, Jack!” viel Mike hem bij, terwijl zijn hoofd onder den invloed van het groote aantal glaasjes op en neer ging. „Als je drie zulke sterke kerels als mij en Wallie en Rufe bij je hebt, dan zou ik denken, dat je niet veel kan gebeuren, hè ouwe jongen?”

„Schenk je nog eens in, Mike!” schreeuwde

Professor Priem Pruttelt:

„Doet u uw mond dicht of zal ik misschien het raam dicht maken het tocht hier zoo.”

Jack. „En ook nog 'n tweede en 'n derde keer! Je hebt m'n hart gewonnen met de woorden, die je daar gesproken hebt. De kwestie is nu...” Hij aarzelde een oogenblik en ging toen voort:

„Ik wil Blackstone te pakken krijgen, als ik kan. Maar hoè ik dat zal aanleggen, weet ik nog niet. Ik wil hem knauwen, gelijk hij mij geknauwd heeft; ik wil hem laten doormaken, wat ik heb doorge-maakt, toen ze mij schreven, dat mijn kind was gestorven. Dat is de reden, waarom ik hier in de buurt van Bradmere rondzwalk. Hij zal me niet ontgaan, dat staat vast. Misschien, dat ik niemand van jullie nodig heb, misschien ook wel. In elk geval zal ik het terrein eens goed gaan verkennen. Kijk die ouwe Mike eens, jongens! Hij is heelemaal buiten westen. Rufe en Wallie, leggen jullie hem op een bank en laat hem uitslapen. Mike is geen kwaai kameraad, dat zeg ik voor heel de wereld!”

HOOFDSTUK VIII. EEN GEWEIGERD VERZOEK.

Blanche Blackstone was er zeker van, dat Willard haar zoon zou meenemen voor een bezoek aan de Athertons. Zij kon zich daar moeilijk tegen

verzetten. Zij wenschte niet jaloersch of achterdochtig te schijnen. Hoewel 'n hevige hoofdpijn haar kwelde, liep zij geruimen tijd door de kamer op en neer, vele dingen overpeinzend, en ook hoe zij het kon aanleggen, Edmond uit Bradmere weg te krijgen.

O, als ze toch eens bevrijd mocht raken van de Blackstones! van de vittende Hetty, van Agnes, die een heillooze macht op Willard uitoefende! Ook tegenover haar echtgenoot waren haar gevoelens allerminst van vriendelijken aard. Zij had niet langer vertrouwen in zijn oppervlakkige betuigingen van genegenheid. Wat de Blackstones wenschten, het eenige ding, waarvoor zij werkten, was het geld der Rixby's!

Tot wie kon zij zich wenden om hulp? Plotseling viel haar een gedachte in, en toen Edmond en Willard binnenkwamen, legde zij juist de telefoon neer.

Het diner was dien avond een zwijgende geschiedenis. Edmond sloeg z'n moeder met onrustige blikken gade en Willard was geheel verzonken in z'n eigen gedachten.

Onmiddellijk nadat ze van tafel waren opgestaan, gaf Edmond te kennen, dat hij gaarne naar het atelier van Harry Hillard zou gaan.

„Zijn er bezwaren, moedertje?” vroeg hij glimlachend aan Blanche.

„Welnee! Ga gerust, beste jongen,” antwoordde ze. „Ik ga zelf na 'n poosje ook uit.”

Toen Edmond hen alleen had gelaten, viel er tusschen man en vrouw een benauwend zwijgen. Ze durfden geen van beiden uitdrukking te geven aan wat ze werkelijk dachten.

Ten slotte vroeg Willard:

„Wat zijn je plannen voor vanavond, lieveling?”

Ze bestudeerde 'n oogenblik zijn gezicht.

„Notaris Worth is wel zoo goed, me 'n paar minuten van zijn kostbaren tijd te gunnen,” antwoordde ze. 't Klonk vrij raadselachtig.

Wat zit daarachter? flitste het door Willard's brein. Z'n achterdocht was opgewekt. Hij bood aan haar te vergezellen, op 'n onweerstaanbaar galante manier. Hij was bang voor John Worth, voor zijn simpele, maar onoverwinnelijke rechtschapenheid.

„We konden samen naar Worth gaan, lieve,” voegde hij er quasi-onverschillig bij, „en daarna nog 'n ritje maken. 't Is lang geleden, dat we samen eens gezellig uit zijn geweest, Blanche!”

Zij was langzamerhand dat fluweelige in zijn stem gaan haten. En sinds korten tijd viel het haar gemakkelijk, in zijn innerlijk te lezen als in een open boek.

„Dat is mijn schuld niet, Willard,” antwoordde ze ijzig. „Je hebt het te druk gehad om mij 'n deeltje van je tijd te geven. Vanavond ga ik liever alleen. Ik heb privé-aangelegenheden met John Worth te bespreken. Ik heb hem gezegd, dat ik alléén zou komen.”

Haar toon beviel hem niet en op die privé-aangelegenheden met den meest geachten notaris der stad had hij het allerminst begrepen. Zijn nijldigheid werd hoe langer hoe grooter, daar hij zich afvroeg, of hij altijd door die vrouw onder den duim zou worden gehouden voor de eenige dingen, die volgens hem aan het leven waarde gaven. Zou hij haar durven commandeeren? Het was lang geleden, dat zij hem gewillig had gehoorzaamd.

„Excuseer m'n opdringerigheid,” stamelde hij. „Ik vroeg me alleen af, waarom wij zoo uit elkaar worden gedreven, waarom ik niet het vertrouwen van mijn vrouw geniet.”

Haar gelaat nam een dreigende uitdrukking aan en hij voegde er haastig bij: „van den anderen

kant is het ook beter, dat ik niet meega. Ik heb zelf dringende bezigheden. Tusschen twee haakjes, Blanche.... zou je me niet een chèque willen geven.... ik heb morgen vijf duizend dollar nodig, misschien nog iets meer, enne.... ik zit op 't oogenblik 'n beetje krap. Kan ik de chèque krijgen, vóór je uitgaat? Ik heb ze morgen in de vroegte reeds nodig."

Niet met kalmte wachtte hij haar beslissing af. Zijn geestesoog doorboorde den afstand tusschen Twin Hedges en Evergreen Island. Als was hij op de plaats zelf, zoo zag hij de vrouw vóór zich, wier doodsuur aldoor naderkwam, en bij haar een meisje, dat de aantrekkelijke schoonheid bezat van een jonge zigeunerin. Vijf duizend dollar moesten zoo'n schepsel op haar sterfbed ongetwijfeld bekoren. Hij zou die juffrouw Holiday zelfs nog meer beloven, als zij hardnekkig bleef.

„Denk je nu werkelijk niet, dat ik behoorde te weten, wat je met dat geld gaat uitvoeren?" vroeg Blanche, op koelen, strengen toon.

Het was een moeilijke vraag voor Willard. Zij had hem tot dusver nog nooit een verzoek om geld vlakweg geweigerd. Zijn verontwaardiging bereikte haar toppunt.

„Wat scheelt je toch vandaag, Blanche?" vroeg hij gemelijk. „Je bent heelemaal veranderd. Ik heb nooit geweten, dat je zoo zuinig waart. 't Valt me al moeilijk genoeg, je om geld te moeten vragen, maar nóg lastiger is het, gedwongen te worden tot de verklaring, waarom ik het nodig heb."

„Je hebt reeds een ruime persoonlijke toelage," antwoordde ze langzaam, terwijl ze zijn gelaat bespiedde, als zocht ze naar een herinnering aan den man, dien ze had liefgehad.

„Dus je wilt het me niet geven?" vroeg hij met onderdrukte woede.

„Neen, vanavond niet," antwoordde ze. „We zullen er morgen over praten. Ik vind, dat je me moet medeelen, waarvoor je het nodig hebt."

Terwijl Mrs. Blackstone haar witte avondshawl om haar hals vastmaakte, bleef Willard haar strak aanstaren. Op zijn gelaat was een uitdrukking van onrust gekomen.

„Blanche," barstte hij los, „ik wil je absoluut spreken, vóór je heengaat. Kom in het salon." „Ik heb geen tijd," was het besliste antwoord. „Spreek hier, als je wilt, of wacht tot ik terug ben."

Hij begon zenuwachtig te „hummen." Henriëtte Blackstone liet aldoor een „foei" of een „poe" hooren, als iets haar in den weg zat. Willard niet. Hij „humde" maar en dat hum-geluid werd onveranderlijk door een zwak kuchje gevolgd. Op dat oogenblik had hij met genoeg zijn vrouw kunnen straffen, gelijk hij in vroegere dagen zoo vaak een weerbarstigen leerling had gestraft. Maar in plaats daarvan vertoonde hij een van zijn verleidelijke glimlachjes.

„Hoe zou je het vinden, m'n lieveling, als we dezen zomer eens samen op reis gingen?" vroeg hij. „Zoo knus met ons beidjes."

„En Edmond dan?" Mrs. Blackstone keek haar man koel en strak aan.

„Edmond kon bij Hetty gaan logeeren," zei hij haastig. „'t Zou eens 'n verandering voor hem zijn. Er is geen bekoorlijker plek dan West Bradmere in de heete zomerdagen."

„En Estelle, moet die den zomer ook bij Hetty doorbrengen?" vroeg zij.

Hij deed geen poging om het conflict te ontwijken. „Ja. Agnes gaat naar Newport om Caroline Benton te bezoeken en zal verscheidene weken weg blijven. Hetty heeft erin toegestemd, Estelle bij zich te nemen, en zij wil Edmond ook hebben. Lieveling, je moet niet aldoor beslag willen leggen op je knappen zoon."

Toen verhief Mrs. Blackstone zich werkelijk in haar volle lengte. Ze wilde hem op niet malsche manier van antwoord dienen.

„Agnes maakt zich bezorgd over Estelle," voor kwam Willard haar door vlug voort te spreken, „en, Blanche, we moesten het kind meer hiër hebben. Laat haar mede profiteeren van je bevoorrechte positie. Inviteer eens eenige kennissen uit New-York. Een paar partijen, vóór we weggaan, zouden Stella 'n heeleboel goed doen."

De oogen van Blanche hadden de vreemde eigenaardigheid, dat ze soms plotseling van kleur veranderden. Dit gebeurde ook nu: van donkerbruin werden ze zwart.

„Ik heb weinig sympathie voor Estelle, Willard, al is ze dan ook het kind van je zuster," verklaarde

ze met nadruk. „Ze is grof en brutaal — ik heb je al eerder gezegd, dat ik haar niet hier wensch te hebben. 't Spijt me, dat ik het moet herhalen. Wees zoo goed hieraan te denken, wanneer je invitaties verzendt zonder eerst mij te raadplegen."

„Zoo'n antwoord had Willard ongetwijfeld niet verwacht. 't Was als een klap in z'n gezicht. 't Was geen nieuws voor hem, dat zijn vrouw niet gaf om Agnes en Estelle. Zij konden het niet met elkaar vinden. Toch was Blanche nog nooit zoo resoluut en onomwonden in haar woorden geweest. Hij werd rood tot de wortels van zijn haar en onwillekeurig balden zich zijn vuisten.

Blanche keek hem strak in het gelaat en ging voort:

„Willard, Hetty heeft me vandaag een vreemd verhaal verteld, een verhaal, dat me heeft verwonderd en geërgerd. Edmond is nog maar een

SNEEUWBES

*'t Is nevel-grijs onder de boomen,
maar op regen-meeken grond
't kleurig blad, dat 't park deed stralen.
zijn stil en roemloos einde vond.*

*'k Toef bij een groep van lage heesters,
waarin een koolmees zich vergast
aan diertjes, die de koude ontluichten
en schuilen onder mos en bast.*

*Ballonnetjes van melk-glas sieren
de sneeuwbes-troijen, zwart en fijn:
en, al mijmerend, herleef ik
een dag van zomer-zonneschijn.*

*Ook toen stond 'k bij de sneeuwbes-heesters,
verrukt beschouwend 't ronde blad,
waarop de 'snachts gevallen regen
kristalletjes getooverd had.*

*En de mooie bloemen-trosjes.
fijne kelkjes, rose en teer,
lokten druk bezoek van hommels,
die brommend vlogen heen en weer.*

*'t Is lang voorbij: de bloempjes melkten.
al 't zomer-schoon verdween in 't niet:
't gerijpte zaad alleen is d' uitkomst,
d'ervaring, welke 't leven liet.*

H. G. VAN DER BEEK.

jongen, en het is niet aan jou, over zijn toekomst te beschikken. Ook d'at wilde ik, dat je bedacht, terwijl je plannen maakt met je zusters."

Toen liet ze hem aileen, zonder hem verder nog een woord waardig te keuren.

HOOFDSTUK IX.

RITA WENSCHT OPHELDERINGEN.

Den tweeden morgen na de plechtigheid der hoogere-meisjesschool was Bill Pock al vroeg bij de hand om naar het atelier van Harry Hillard te gaan. Ook daags tevoren had hij bij Mr. Hillard gewerkt. Hij had vlijtig lijsten gerepareerd en andere kleine karweitjes voor den beroemden kunstenaar verricht. Het spreekt vanzelf, dat hij onder den arbeid aldoor aan Bella had gedacht.

Rita Holiday kwam zachtjes naar beneden, terwijl Bill de pit van de petroleumkachel aan 't verzorgen was. Kommer over den toestand van haar grootmoeder had haar het grootste deel van den nacht wakker gehouden.

Het was een heerlijke Juni-dag; een aangename bries deed Bill's geliefde bloemen zachtjes heen en weer bewegen.

„Hoe maakt je grootmoeder het vanmorgen, Rita-lief?" vroeg Bill.

Droef stonden haar donkere oogen, terwijl ze zich dwong tot 'n glimlach.

„Ze is vreeselijk ziek, Bill," antwoordde ze. „Dat weet ik beslist, hoewel ze het niet wil toegeven. Ze was dezen nacht heelemaal de kluts kwijt. Ze beweerde maar voortdurend, dat ze spoedig bezoek

verwachtte, dat er iemand zou komen, die onze levens geheel zou veranderen. Kent zij iemand in Bradmere, Bill?"

„De drommel mag me halen, als ik dat weet," antwoordde Bill. „Ze is in jaren niet hier geweest. Ik heb gistermorgen 'n paar brieven voor haar gepost, maar ik heb er zelfs niet aan gedacht, te kijken, voor wie die bestemd waren. Kom, kom, kleine Rita, wees niet zoo bedroefd! Vóór je het weet, zal ze weer op de been zijn."

„Ach, hoe graag wou ik, dat ze weer beter was!" riep het meisje uit. „En ze ligt daar maar, zonder dat ze zelfs de kracht heeft, zich te bewegen. Bedenk eens, hoe lang ik heb moeten wachten, eer ik m'n eigen grootmoedertje bij me had, en nu is ze zoo vreeselijk ziek. Ze heeft altijd gehoopt, dat we bij elkaar zouden kunnen blijven. Je hebt haar brieven gezien, beste Bill. En nu is ze nauwelijks hier, of ze is te bed moeten gaan liggen. Bill, ik verlang niets liever dan werk te krijgen, om voor haar te kunnen zorgen. Zij kan niet werken, wanneer ze zoo zwak is. Ik ben groot en sterk en ik kan 'n heeleboel dingen doen."

„Dat staat vast," moedigde Bill haar aan. „Daar zou ik m'n laatsten dollar om verwedden, Rita."

„Waarom praat ze toch niet tegen me, Bill?" vroeg Rita. „Waarom vertelt ze me alles niet? Als ik haar iets vraag, staart ze me aan en zegt niets. Ik wenschte te weten, waar mijn vader is, en zij deed maar, alsof ze me niet gehoord had. Bill, weet jij nu werkelijk niets over hem? Zeg het me eerlijk."

„Geen sikkepitje," bevestigde Bill. „'t Is precies zooals ik je verteld heb. Je grootmoeder kwam hier, toen jij nog niet groter dan een kuikentje waart, en ze zei, dat haar dochter overleden was en haar schoonzoon op reis was gegaan. Ze zeide ook, dat het beter was, dat jij den naam van je moeder voerde."

„Wat is dan mijn werkelijke naam?" viel Rita hem begeerig in de rede.

„Dat weet ik helaas al evenmin," antwoordde hij. „Dat heeft je grootmoeder me nooit willen zeggen. Als ze altijd in Bradmere had gewoond, zou dat misschien anders zijn geweest, maar in brieven kun je niet veel medeelen. Zoo staat de zaak, Rita: in elk geval, ik meende, dat het mij eigenlijk niet aanging, en daarom drong ik ook niet bij haar aan."

„Dat begrijp ik, Bill," zei Rita peinzend, „maar niettemin wou ik, dat ik den naam wist." Toen veranderde zij van onderwerp. „Hoe gaat het met Bella?" vroeg zij, terwijl ze uit den fluitketel water op de thee schonk. Ook Bella moest sinds eenige dagen het bed houden.

Bella lag rustig te slapen, zei Bill. Hoe dankbaar was hij, dat hij althans dit goede nieuws kon mededeelen! Bella maakte het anders allesbehalve goed, de arme ziel!

Rita maakte het ontbijt gereed, aangezien Bill de weinige ochtend-bezigheden bezorgde, en terwijl zij samen hun karig maal nuttigden, spraken zij over verschillende dingen, ook wederom over de zieke grootmoeder, die boven te bed lag, en Bill maakte zich ook over Bella ongerust. Hij liet haar niet gaarne alleen. Maar was hij niet de broodwinner? Een baantje was een baantje en elken dag was er brood en boter in huis nodig. O, als hij maar 'n paar van de reeds gerepareerde meubelen kon afleveren, die in het oude schuurtje stonden! Dan zou hij eenig geld binnen krijgen. Dan zou prettig zijn. De menschen brachten stoelen en tafels en allerlei andere meubelstukken en lieten ze dan voor altijd aan hun lot over, naar het scheen.

Toen hij klaar was met ontbijten, stond hij van tafel op en ging naar de slaapkamer om Bella goeden-dag te zeggen. Bijna onmiddellijk was hij weer in de keuken terug.

„Ze slaapt nog steeds, Rita," berichtte hij triomfantelijk „en daar ben ik blij om. Den heelen nacht heeft ze geklaagd, dat ze bang was, dat ze dood zou gaan. Maar dat zal niet gebeuren! Ik zou het niet toelaten." Hij wischte 'n traan uit z'n oog. „Als de dokter komt om naar je grootmoeder te zien, Rita," ging hij voort, „zeg hem dan, dat hij ook eens naar Bella kijkt, wil je? Je weet heel goed, dat ik vandaag geen voet uit het huis zou zetten, als ik niet moest. Jij wíedt den tuin, schattekind, terwijl ik weg ben, en als Bella me nodig heeft, loop dan even naar den winkel van Wade en telefoneer naar het atelier van Hillard."

(Wordt voortgezet)

Een „koersen-wachthuisje” zou menig portaal op het Damrak kunnen heeten.

Een van Amsterdams meest gewaardeerde openbare wachtkamers.

Wachten

Wachten is de bezigheid, welke het minste inspanning vordert en daarom juist door alle menschen, ook door hen, die liever lui dan moe zijn, hartgrondig wordt verafschuwde. Het is een „far niente”, dat allesbehalve „dolce” is, integendeel, 't kan van den zachtmoedigsten en nobelsten mensch een onbeschaafd en wild wezen maken.

Kijk iederen dag om u heen. Hebt ge ooit de

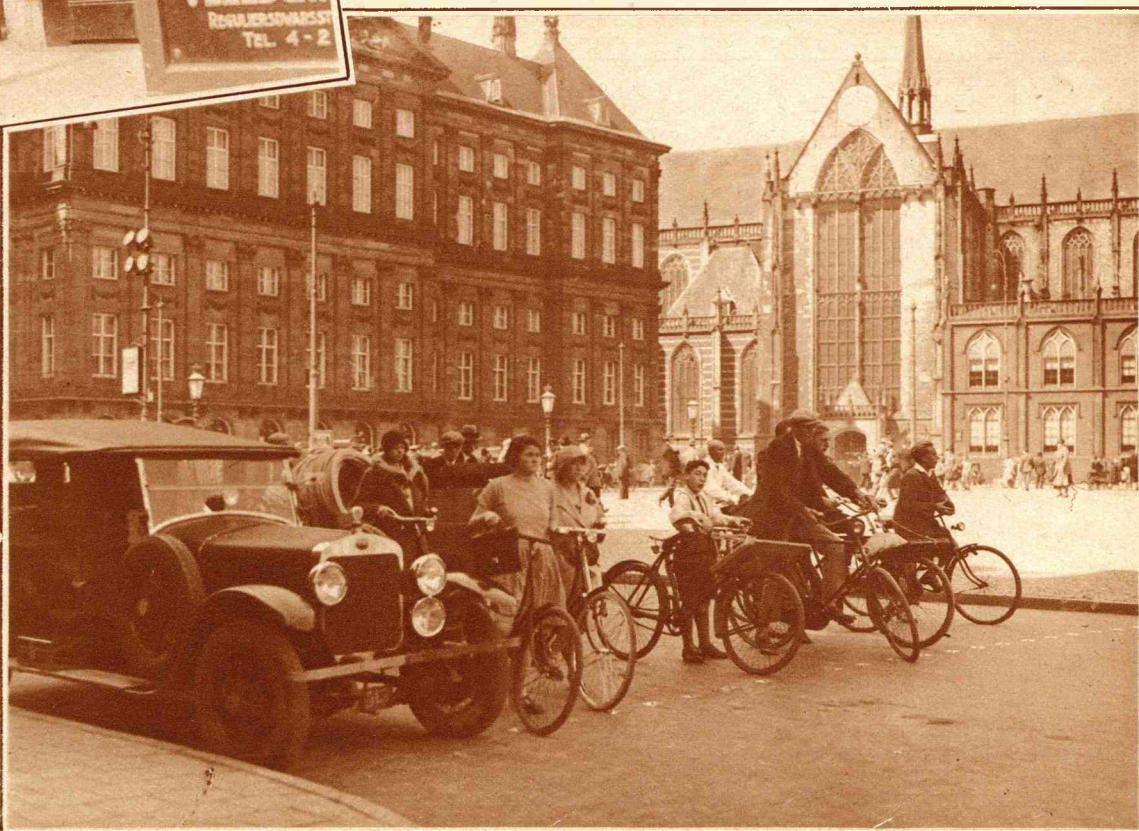
Wachten aan de stop-streep.

gelaatsuitdrukkingen bestudeerd van degenen, die in den foyer van een schouwburg ettelijke seconden op het overreiken van een hoed of jas moesten wachten? Zij beginnen met hun oogen te bliksemen, sissen tusschen hun tanden, rekken hun hals als geroutineerde flamingo's, zetten hun ellebogen in werking, plaatsen hun voeten op de lakneuzen van hun medeburgers, gebruiken uitdrukkingen, waarvoor zij hun kinderen zonder eten naar bed zouden sturen... en dit alles om toch maar niet te behoeven te wachten. Hebt u wel 'ns belasting betaald? Die vraag is misschien een beetje pijnlijk. Laten we het aldus formuleeren: hebt u op een belastingkantoor wel eens geduld moeten oefenen voor u aan de beurt kwam? Hebt u bij die gelegenheid wel eens geluisterd naar de conversatie van de dames en heeren voor

en achter u in de rij? Is het u dan nooit opgevallen, dat de menschen meer klagen over het feit, dat ze zoolang moeten wachten voor ze hun centen kwijt kunnen, dan over het bedrag, dat ze betalen moeten? Voor wien zijn de lieflijkheden bestemd? Voor den minister van Financiën? Voor den minister van Defensie misschien? Nee, voor den man achter het loket, die consciëntieus en plichtsgetrouw bedragen invult, afrekent, stempelt, handteekeningen zet en het heusch druk genoeg heeft.

„Hij denkt zeker, dat wij niks te doen hebben,” is de vriendelijkste opmerking, die voor den ambtenaar is bestemd. Maar er zijn er ook van ander kaliber!

Kent u het stopstreepjargon? Nog zeer onlangs waren wij de stille getuigen van een klein conflict tusschen een heer, van een wit poedeltje vergezeld, en een verkeersagent. Deze laatste talmde naar de meening van den burger met den hond te lang met het omdraaien van het stopbord en deze vond hierin blijkbaar reden genoeg om den regelaar van het verkeer een reeks bijvoeglijke naamwoorden toe te voegen, die twijfel zouden kunnen doen rijzen aan 's mans bekwaamheid. Inplaats van den ongeduldige (welke heer met een wit poedeltje kan er nu haast hebben?) op den bon te slingeren, gaf de agent, die een groot menschenkenner moet zijn geweest, hem den raad: „Pas jij maar op je hondje, vader.” De overige wachters, die eerst met klaarlijk welgevallen naar den heer hadden geluisterd, grijsden en... de politie was weer een graadje meer populair. Komt het er echter op aan, te wachten om aan

plaatskaartjes voor een of andere gemakkelijks-inrichting te komen, dan hebben de menschen en tijd en goeden zin. Met een opgewektheid, een betere zaak waardig staat men genoeglijk 's morgens in de file om een bioscoopkaartje te bekomen en des avonds zal men even bereidwillig opnieuw in het gelid gaan staan om een goed zitje op de eerste rij te verkrijgen.

Er staan hier in Amsterdam op sommige punten kleine, glazen huisjes, die zoogenaamd bestemd zijn: alleen voor trampassagiers. Maar als het mooi weer is, worden deze wachthuisjes ook wel eens bezet door een paar gezellige oude heertjes om er de politiek en de koersen te bespreken. Als 't slecht weer is, vluchten er menschen in met de hardnekkige bedoeling er te blijven staan tot de zon weer schijnt. De trampassagiers kunnen dan in den regen wachten. En dat vindt niemand erg,

Een tochtige wachtgelegenheid aan het Stationsplein.

want iedereen is er op getraind, bij stormen ontij tien minuten te wachten op een eenmanswagen, die dan juist vol zal blijken te zijn.

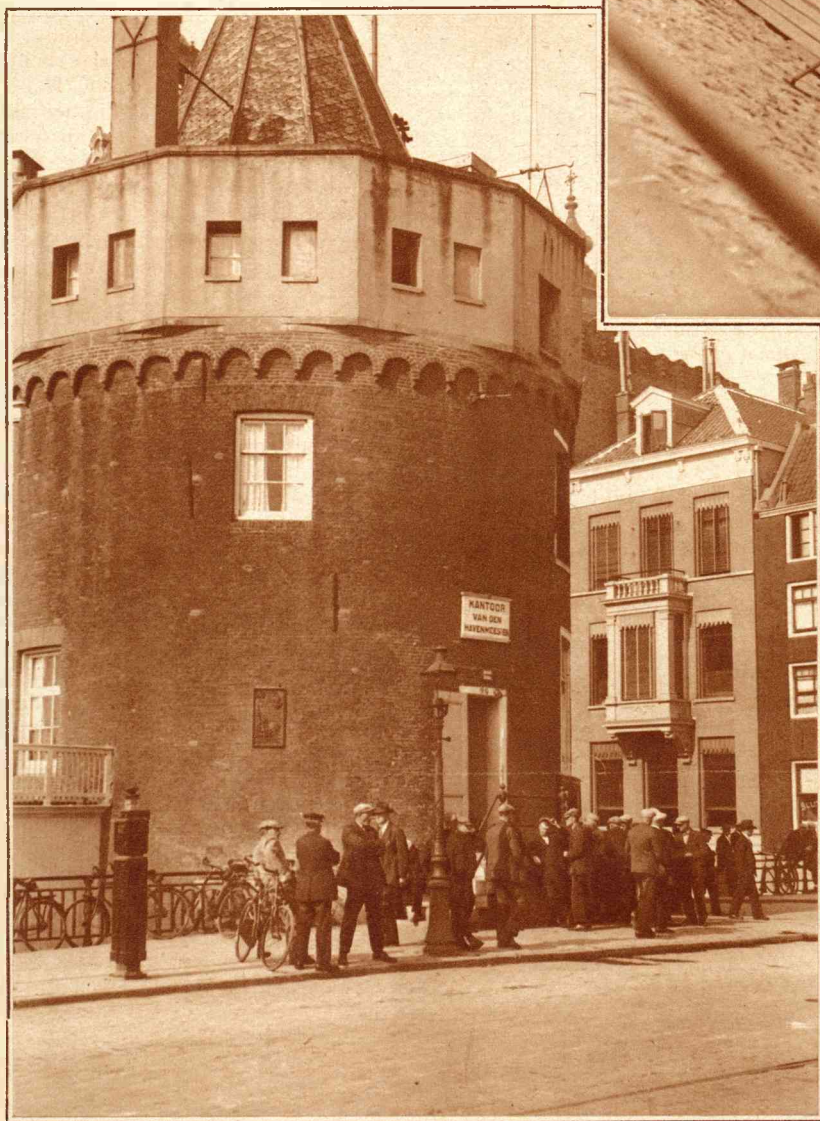
Maar het zenuwachtigst zijn de wachtende menschen op het station. Wanneer een familielid of een goede vriend moet worden weggebracht

en hij is al in zijn coupé gestapt, dan duren de enkele oogenblikken dat moet worden gewacht tot de trein vertrekt, soms eeuwichheden lang. Wanneer hij daarentegen aan moet komen, dren telen de wachtenden, schijnbaar kalm, over het perron heen en weer... maar op hun gezichten staat te lezen, dat zij zich inwendig bezorgd maken of de „hij” of de „zij” er wel in zal zitten, of de trein niet over tijd of misschien wel gederailleerd kan zijn.

Het karakter van een mensch leert ge het best kennen als ge eenmaal ergens met hem gedwongen waart te wachten. Met hem te bestudeeren kunt ge den tijd doodden. Maar wacht u voor het maken van te snelle gevolgtrekkingen. Een mensch, die wachten moet, verkeert nooit in normale gemoedsgesteldheid.

De wachtkamer bij den Havenmeester in den Schreierstoren.

De openlucht-wachtkamer van Tuschinsky.

*Een fraaie opname van dit interessante en
levendige stadsgedeelte, met de moderne*

DE BINNENK

BINNENKANT

*brug naar de Binnen-Bantammerstraat,
die Kromme Waal en Binnenkant scheidt.*

AVONTUREN VAN JACK O'NEILL

DE MISDAAD
IN HET
HOTEL

DOOR P. J. BALJÉ

De bekende Londensche detective Jack O'Neill, die de Parijsche recherche op uitnemende wijze geholpen had bij het oplossen van een duister geval, kon ongeveer een half uur geslapen hebben, toen er plotseling heftig op de deur van zijn hotelkamer werd geklopt. Onmiddellijk was hij klaar wakker en schoot hij een chambercloack aan. Met een paar vlugge stappen was hij bij de kamerdeur, waarop men op dit moment opnieuw heftig klopte. De bekende detective hoorde een angstige, zenuwachtige vrouwenstem roepen:

„Mr. O'Neill... mr. O'Neill... !!”

Vlug opende hij de deur en in de halfdonkere gang ontwaarde hij de kleine figuur van het Engelsche meisje, dat zijn aandacht dienzelfden avond aan het diner reeds gewekt had. De kleine gestalte, welke in een ochtendjapon gehuld was, rilde; met haar hand steunde zij tegen den deurpost en de agitatie van het meisje was zoo groot, dat zij bijna niet spreken kon.

„Mr. O'Neill,” stamelde zij, „Help mij! Ik... ik... geloof, dat er iets vreeselijks gebeurd is met... met... mijn verloofde... Harry Houghton... Komt u met mij mee... ik heb een slag gehoord in mijn kamer, en nu... en nu... wéér rilde ze... nu hoorde ik kreunen...”

Kalm legde Jack O'Neill zijn hand op den schouder van het trillende meisje. „U moet eerst wat kalmeeren, miss...”

„Porridge!”, vulde het meisje blozend aan.

„Ik zal u een glas water geven, miss Porridge, en dan met u meegaan.”

Snel schonk Jack O'Neill een glas water in, en liet het meisje drinken. Haar hand, die het glas vasthield, trilde zóó hevig, dat de helft van het water over haar japon werd gemorst. Toch scheen de kalmte van den grooten detective haar eenigszins te imponeeren, en langzamerhand werd zij iets minder nerveus.

„Wilt u mij nu even de kamer van uw verloofde wijzen, miss Porridge?”, vroeg Jack O'Neill haar vriendelijk.

„Die is op deze gang, naast de mijne. Nummer 25.”

De detective liep voor het meisje uit. Op de deur van kamer 25 klopte hij eenige malen, doch binnen was geen geluid te hooren.

„Weet u zeker, dat uw verloofde op zijn kamer is?” vroeg Jack O'Neill het meisje.

Zij knikte.

Peinzend streek de groote speurder over zijn voorhoofd. Hij trachtte de deur open te duwen, doch dat mislukte. „Het beste is, dat we den eigenaar waarschuwen,” zei hij toen, „we zullen met den reservesleutel moeten trachten binnen te komen. Wilt u zoolang op uw kamer wachten?”

Vlug liep de detective naar beneden en vijf minuten later verscheen hij met den eigenaar van het hotel, een kort, gezet mannetje, die hem op een drafje volgde, en die steeds geagiteerd gesticuleerde en argumenteerde. Jack O'Neill trachtte hem te kalmeeren.

„Hoe minder leven u maakt, Monsieur Rémy, hoe meer kans u hebt, dat de zaak kalm en zonder schade voor uw instelling verloopt. Bovendien is er nog geen reden voor ongerustheid,

want het is zeer wel mogelijk, dat Mr. Houghton een toeval heeft gehad en er van misdaad geen sprake is... Mag ik even den sleutel van u?”

De detective stak den sleutel in het slot van kamer 25, doch het gelukte hem niet, de deur te openen. Even floot hij tusschen de tanden, dan knielde hij neer en prutste wat aan het slot. In de kamer hoorde men iets vallen. Opnieuw trachtte de speurder toen de deur te openen, en ditmaal met succes.

Zonder overhaasting trad Jack O'Neill de kamer binnen, op den voet gevolgd door Monsieur Rémy en miss Porridge. Deze laatste stiet een lichten kreet uit. Midden in het vertrek, in een grooten plas bloed, lag Mr. Harry Houghton! Hij reutelde nog zacht, en in zijn borst stak een dolk...!

Toen de detective hem naderde opende de gewonde juist de oogen en kreunend richtte hij zich eenigszins op. Zijn oogen stonden glazig, en langs den detective heen kijkend, wees hij met gestreken arm op zijn verloofde! Een trek van woede kwam op zijn doodsbleek gelaat, en zijn mond opende zich:

„Zij...”, hoorde Jack O'Neill hem zeggen, „zij...”

Toen viel hij weer achterover, nog even ging zijn borst hijgend op en neer, dan strekten zich zijn ledematen...

Ernstig keerde de detective zich tot de anderen.

„Dood!” zei hij zacht. „Een moord! Het spijt mij, monsieur Rémy, maar wij zullen de politie moeten waarschuwen. Misschien wilt u even op bellen? Intusschen zal ik een voorlopig onderzoek instellen.”

De hotelhouder knikte. Hij scheen diep onder

den indruk van het geval en vergat geheel te gesticuleeren en te protesteeren.

Toen wendde Jack O'Neill zich tot het doodsbleeke meisje. „Het was beter voor u, dat u uw kamer opzocht, miss Porridge,” zei hij. „Uw zenuwen kunnen dit niet verdragen.”

Doch beslist schudde het meisje het hoofd. „Let u maar niet op mij. Ik ben sterk genoeg.”

Even fronste de groote detective de wenkbrauwen, dan haalde hij de schouders op en knielde bij het lijk neer, de tegenwoordigheid van het meisje blijkbaar vergetend.

Met de meeste nauwgezetheid, doch zonder iets aan de ligging van het lijk te veranderen, onderzocht Jack O'Neill de situatie. Nu en dan boog hij diep over het lijk heen, een enkele maal haalde hij zijn loupe te voorschijn. Juist stond hij op, toen monsieur Rémy met de politie-autoriteiten binnencwam.

Hartelijk schudde de beroemde Engelsche detective zijn Franschen collega's, met wie hij pas had samengewerkt, de hand.

„Ik heb al eens rondgeneusd,” verklaarde hij, „doch veel heb ik niet kunnen ontdekken.”

„Misschien wilt u de leiding van het onderzoek behouden?” stelde de Fransche commissaris hoffelijk voor.

Een oogenblik weifelde Jack O'Neill. Dan stak hij zijn collega de hand toe. „Ik apprecieer ten zeerste uw vriendelijkheid. Waar het hier blijkbaar om een moord op een Engelschman gaat, en ik reeds met zijn verloofde kennis maakte, neem ik uw aanbod aan.”

Opnieuw namen nu zijn scherpe oogen het heele vertrek op. Zij bleven rusten op twee communicatieuren, welke naar kamers 24 en 26 leidden. Beide deuren bleken bij onderzoek gesloten te zijn.

Even fluisterde de detective met den hoteleigenaar, die zich daarop verwijderde en een oogenblik later terugkwam. Zacht deelde hij den detective iets mede, waarop deze tevreden knikte.

Al dien tijd had miss Porridge als verwezen toegezien. De ochtendjapon dicht om zich heengeslagen, zat zij op een stoel, en scheen zich van den toestand rondom haar bijna niet bewust.

„Ik zou u graag eenige vragen stellen, miss Porridge,” voegde Jack O'Neill haar toe. „Wilt u zoo vriendelijk zijn, mij daarop te antwoorden?” Het meisje knikte zonder op te kijken.

„Hoe lang was u al met Mr. Houghton verloofd?”

„Eenige maanden,” stamelde het meisje, licht kleurend.

De dood van den zomer

Ontbladerd Berkenbosch

„Misschien klinkt mijn vraag onbescheiden, maar voor het onderzoek mogen wij niets uit het oog verliezen. Hield u van Mr. Houghton?”

Miss Porridge kleurde nog dieper. Zwijgend haalde zij de schouders op. „Mijn vader was erg op het engagement gesteld!” verklaarde zij, diplomatiek de eigenlijke vraag ontwijkend.

„Hoe was de verhouding tusschen u beiden?” vorschte de detective verder.

Zenuwachtig bewoog het meisje op haar stoel heen en weer. Zij zweeg....

„Ik bedoel,” legde Jack O'Neill nader uit, „was er wel eens oneenigheid tusschen u beiden?”

„Een enkele maal.” Nauw verstaanbaar kwamen de woorden er uit, en haar schouders begonnen zacht te schokken. Doch onvermurwbaar ging de detective verder.

„Wanneer zag u uw verloofde het laatst?”

„Ongeveer een half uur voor ik u riep.... Wij waren naar de Opera geweest en namen direct afscheid....”

„Hm! Had u dezen avond geen.... ruzie?”

Scherp observeerde Jack O'Neill haar, om den indruk van zijn vraag waar te nemen. Lang aarzelde het meisje. Toen keek zij den detective voor het eerst recht in het gelaat, en bijna hartstochtelijk zei ze:

„Ja, we hadden ruzie vanavond, dat hadden we immers iederen avond!! Ik vervloekte het moment, dat ik in dit reisje toestemde. Vader wilde het, dacht, dat wij elkaar daardoor beter zouden leeren kennen en dichter tot elkaar zouden komen.” Ze lachte heesch, opgelucht door haar eigen woorden. „Maar tóch is het niet waar, wat u vermoedt!” kreet ze wild, „ik deed het niet, ik vermoordde hem niet....!”

Veelbetekenend keken de Fransche beambten elkaar aan. „Crime passionel!” stond op hun gezichten te lezen.

Doch Jack O'Neill zei niets en hield met zijn ondervraging een oogenblik op. Langzaam liep hij op het meisje toe en klopte haar bemoedigend op den schouder. Even fluisterde hij haar toe, waarop ze hem met groote verwonderde oogen aankeek, en heftig, „ja” knikte. Een fijn glimlachje speelde om den mond van den spurder.

Toen wendde hij zich tot de beide Fransche beambten en den hotelhouder.

„De gast van nummer 26 heeft den moord gepleegd! De arrestatie is uw werk, monsieur Tripolin.” En ziende, dat de commissaris verwonderd was, en aarzelde: „Doet u het gerust, op mijn verantwoording. De verklaring zal ik geven, zoodra u met uw gevangene hier is!”

Vijf minuten later leidde de commissaris de gast van nummer 26 binnen. Het was.... een Engelsche, miss Bird. Zij was geheel gekleed, en op haar gelaat was geen spoor van aandoening te lezen. Alleen toen haar blik op miss Porridge viel, fonkelden haar oogen en balde zij de kleine vuisten. Bijna tartend bekende zij haar misdaad! Toen begon Jack O'Neill zijn verklaring:

„Het toeval heeft mij bij deze oplossing bijzonder geholpen, hoewel het begin weinig bemoedigend leek. De houding van Mr. Houghton toch, die dreigend op zijn verloofde wees, duidde schijnbaar op haar schuld. Doch ik liet mij hierdoor niet van de wijs brengen en onderzocht het lijk nauwkeurig. In de eerste plaats nam ik den geur van een doordringend parfum waar! Toen ik later de kamer doorzocht, vond ik nergens een fleschje odeur. Ook de andere costuums van Mr. Houghton hadden niet dien geur, terwijl miss Porridge een andere odeursoort gebruikt, naar ik had waargenomen. Dat was de eerste vingerwijzing naar.... een andere vrouw! De tweede was.... het traditioneele haar! Ik vond een lichtblond haar op mr. Houghton's jas-revers. Miss Porridge is donkerbruin!

De deuren, welke naar nummer 24, de kamer van miss Porridge, en naar nummer 26 leidden, waren beide gesloten. Die van nummer 24 echter met een knip in deze kamer, die van nummer 26 alleen met de knip van kamer 26!

Bij het kruisverhoor van miss Porridge kwam ik te weten, dat het met de liefde niet zoo bijster gunstig gesteld was. Een „mariage de raison” moest het worden! Toen ik haar zeide, dat de oorzaak van hun ruzie van dezen avond was gelegen

in de opmerkelijke attentie, welke mr. Houghton aan een mede-gaste in dit hotel had geschonken — een attentie, welke voor miss Porridge meer dan beleedigend was — erkende zij dit.

Ik vermoedde dus achter dit alles een liefdes-tragedie. Mr. Houghton is verloofd met miss Porridge en zal uit financieele overwegingen met haar trouwen. Hij houdt echter in werkelijkheid van een ander, die ook van hem houdt. Die ander is hem uit jalousie naar Parijs gevolgd, maakt het hem lastig, doch kan hem er niet toe bewegen, zijn „ge'd-engagement” te verbreken. Vanavond ontmoetten zij elkaar, nadat mr. Houghton en miss Porridge afscheid genomen hadden na een hevige scène. Ook de andere, die van uit haar kamer de scène gedeeltelijk had gehoord, maakt hem nu een scène, bezweert hem, den band te verbreken. Opnieuw weigert hij koppig. In hevige jalousie, hem niet gunnend aan miss Porridge, doodt zij hem! Zoo was mijn theorie monsieur Tripolin.”

„Dat dacht ik al,” knikte deze heftig, zonder echter te bekennen, dat hij de ontkenning eenigszins anders had verwacht!

„Monsieur Rémy had mij intusschen ingelicht, wie kamer 26 bewoonde. Een Engelsche dame, miss Bird geheeten, die lichtblond haar had! Misschien was het riskant, maar ik waagde op al deze gronden de arrestatie, en u ziet, de greep was juist!”

Toen Jack O'Neill den volgenden dag zijn collega Tripolin bezocht, uitte deze zijn bewondering voor diens fijnen speurzin en zijn durf! Want de gronden waarop de arrestatie plaats vond, waren toch wel wat los....

De groote detective glimlachte eens.

„Mijn waarde Tripolin,” zei hij langzaam, „vóór het onderzoek vermoedde ik al, wie de daderes was. Ik logeer al meer dan een week in dit hotel en heb mijn oogen niet in mijn zak. Ik heb de tragedie voor mijn oogen zien ontstaan en zich zien ontwikkelen. En.... ik had al eens informaties ingewonnen. Tenslotte.... toen ik gisterenavond thuis kwam, had ik de lieve miss Bird in Houghton's kamer heftig hooren spreken! Je ziet, mijn conclusies lagen eenigszins voor de hand!! Een detective mag óók wel eens de hulp van het toeval hebben...”

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Sir Robert had zichzelf een enorme taak gesteld — en hij had die volbracht. Zijn grootvader was werkmans geweest in een kleine mijn. Zijn vader had zich opgewerkt tot eigenaar. Hij zelf was 't hoofd en de bezitter van groote mijnen; rijk, getrouwd met een vrouw uit een adellijk geslacht; pas zelf in den adelstand verheven, omdat hij 't rijk belangrijke diensten had bewezen — een man geboren voor succes, en die nooit een haarbreed was afgeweken van den weg, dien hij zich als kind al had voorgesteld te bewandelen. Maar niettegenstaande dit alles werd Sir Robert toch nooit een gentleman — en hij wist 't. Hij had geen plat accent, maakte geen onnoozele vergissingen. Over een paar onderwerpen, waar hij verstand van had, kon hij goed redeneeren en verder ging hij niet. Maar zijn rijkdom en zijn macht hadden hem eindelijk gebracht, waar hij van 't begin af had willen komen. Hij was nu afgevaardigde van 't district, waarin hij woonde. Den vogenden dag zouden hij en zijn vrouw Derbyshire verwisselen voor Londen om zich daar voorgoed te vestigen. Marcus zou hier blijven in 't mooie landhuis, dat Sir Robert tien jaar geleden van de verarmde Fransche familie Falconer gekocht had. Hij had er plezier in gehad het geheel te restaureeren en zijn vrouw had Falconer's Hall opnieuw gemeubileerd. 't Was nu een der mooiste buitens uit den omtrek en lag ongeveer tien mijl van de kolenmijnen, die in den volksmond de Drummondmijnen genoemd werden, dus gemakkelijk te bereiken voor den eigenaar, die niet langer aan 't hoofd van 't bedrijf stond.

Marcus was eenig kind — tot groote spijt van lady Drummond, die heel graag een dochter had willen hebben. Hij geleek op zijn vader, maar toch had vooral de moeder haar invloed op 't karakter van haar zoon laten gelden. Hij had de opvoeding genoten, waar zijn moeder op had aangedrongen, hij was in Oxford geweest en had bij zijn studie getoond een helder hoofd te bezitten. Maar zijn groote belangstelling gold het ouderlijk huis — hoewel hij minder de pracht beminde van Falconer's Hall, dan de eenvoudige kleinere woning, waar hij zijn jeugd had doorgebracht, nauwelijks een mijl van den ingang der mijnen. Wold Hall heette 't oude steenen huis, gebouwd tegen de helling van een heuvel en omringd door statige dennen en heide, die haast tot op de drempels groeide. Sir Robert had nooit moeite gedaan 't huis te verfraaien. Veel liever besteedde hij zijn geld voor 't najagen van zijn doel en zijn vrouw was zoo verstandig geweest 't daarin met hem eens te zijn. Zonder te mopperen had ze jaren lang uiterst eenvoudig geleefd; en was toen overgehuisd naar 't mooie landgoed.

Maar Marcus had altijd 't meest van 't eerste huis gehouden, en sinds hij zijn vader als directeur van de mijnen had opgevolgd, had hij meer op Wold Hall gewoond dan met zijn ouders op Falconer's Hall. En toen hij hen nu hun plannen voor de toekomst hoorde bespreken, wendde hij zich tot zijn vader.

„Sluit u Falconer's Hall den eersten tijd. Ik ga daar nooit alleen wonen. Ik blijf op Wold Hall. Dit is goed voor de zomermaanden voor u, maar mij zal Falconer's Hall niet dikwijls zien.”

Toen keek zijn moeder hem aan.

„Tot dat je trouwt, Marcus. Maar dat zal wel gauw gebeuren. Falconer's Hall krijg jij — en wij komen er alleen logeeren op jouw invitatie. Je vader en ik hebben 't besproken. We hebben ons huis in Londen en nemen waarschijnlijk nog iets in Surrey of langs de Theems. Maar Falconer's Hall komt aan jou en hoe eerder je trouwt en je daar vestigt, hoe liever we 't hebben.”

„Ja, jongen,” beaamde Sir Robert. „Je moeder en ik zouden 't graag zien. Je bent nu zevenen twintig en 't wordt tijd, dat je tot je bestemming komt. Als je ons in Londen opzoekt, kunnen we je aan de liefste meisjes van Engeland voorstellen.”

„Ik zal alleen aan één meisje voorgesteld willen worden,” antwoordde hij. „Ik wil trouwen met lady Marcia Defresne, de eenige dochter van graaf St. Barbe. En ik heb niet de minste haast. Als ze iemand anders kiest, zal ik er geen drukte om maken. Maar ik geloof niet, dat ik met een ander meisje trouwen zal.”

Verwonderd keken ze hem aan. Lady Marcia Defresne! 't Was een naam, dien ze nog nooit gehoord hadden. Hoe had Marcus met haar kennis

gemaakt? En wanneer? En hoe lang had hij deze geheime genegenheid al met zich rondgedragen? **No. 2**

„Ik heb haar maar eens gesproken,” antwoordde hij op de vragen van zijn moeder. „Maar uit de verte heb ik haar dikwijls gezien. Ze was verleden jaar met de feesten in Oxford. U weet, dat ik die ook meemaakte. Haar broeder, Viscount Ennisvale, studeert er. Ik geloof, dat hij een dezer dagen meerderjarig wordt. Ik zag hen alle twee. Ze is nu twintig, of wordt 't binnenkort. Er zijn maar twee kinderen en ze verschillen heel weinig in leeftijd.”

„En jij wilt de dochter van een graaf trouwen,” grinnikte Sir Robert vergenoegd. „Bravo, jongen, bravo!”

„Ik ben vast van plan Marcia Defresne te trouwen — als ik kan,” antwoordde Marcus heel rustig, „en ik vertel 't u, omdat u me misschien helpen kunt. Alleen moet ik u van te voren twee dingen verzoeken: overhaast de zaak niet — ze is nog heel jong — geef haar tijd; en als u met haar kennismaakt, laat dan nooit merken, dat ik haar ken of wat mijn plannen zijn. Ze kent mijn naam niet. Ik geloof niet, dat ze zich mijn gezicht herinnert. Eens heb ik haar een kleinen dienst bewezen; maar waarschijnlijk is ze 't al lang vergeten. Als ik haar ontmoet, zal 't zijn als vreemden. Wilt u daar alstublieft om denken?”

Sir Robert knikte herhaalde malen met het hoofd. Hij zag in zijn zoon sommige eigenschappen van zichzelf terug. Marcus wist, wat hij wilde en was ook vast van plan 't te krijgen — op zijn eigen manier. In 't begin kon hij hulp van anderen aannemen, maar onafhankelijk wilde hij zijn spel spelen en meestal wist hij alle troeven in handen te krijgen.

„In orde, jongen, doe jij maar, zooals jijzelf 't beste vindt. Ik zal de noodige inlichtingen omtrent de familie inwinnen en als 't eenigszins mogelijk is, zal je moeder connecties aanknoopen met lady St. Barbe en haar dochter. De rest zullen we aan jou overlaten.”

Marcus knikte ten teken van instemming en liep de kamer uit. Misschien had hij al meer gezegd dan hij oorspronkelijk van plan geweest was. In elk geval wilde hij er nu verder niet meer over praten. Zijn ouders keken eerst hem aan, daarna elkaar. Ze glimlachten alle twee.

„Had je hier eenig idee van?”

„Niet in 't minst. Ik was al bang, dat hij nooit op meisjes lette. Geen van allen, die hier gelogeed hebben, heeft ooit zijn aandacht getrokken. Na twee dagen ging hij altijd weer terug naar Wold Hall. Ik was bang, dat hij vrijgezel zou blijven. Wanneer zou hij haar ontmoet hebben en hoe zou ze er uitzien?”

„Dat moeten we te weten zien te komen. De jongen meent 't ernstig, daar ben ik van overtuigd. Hij zal zijn kans krijgen. En als 't is, dat deze graaf St. Barbe uit een van die verarmde adellijke geslachten stamt dan kan ik misschien in mijn eentje een aardig spelletje spelen, dat tevens de zaak van Marcus kan vergemakkelijken.”

„Maar laat Marcus er niets

Brug over het N. Z. Kolkje te Amsterdam.

van merken," waarschuwde lady Drummond angstig; en lachend keek haar man haar aan.

"Ik ben niet van gisteren, vrouwtje," zei hij.

De jonge viscount kwam met een bleek, ernstig gezicht uit de bibliotheek. Gedurende meer dan een uur had hij daar gezeten met zijn vader en den advocaat van de familie. Marcia, die zenuwachtig en rusteloos geworden was door 't besef van naderend onheil, liep op en neer in de gang. Nu kwam ze vlug naderbij, ze had iets elegants in haar bewegingen, dat een van haar grootste aantrekkelijkheden uit maakte.

"Ennisvale! Wat is er? Is er iets niet in orde?"

De jongeman glimlachte even om haar onstuimigheid. Broeder en zuster, die zoo weinig met elkaar in leeftijd verschilden, zoo aan elkaar gehecht waren, stonden vlak onder 't schijnsel van de lamp. Zijn blauwe oogen keken in haar donkere en hij probeerde 't treurige uit zijn gezicht weg te lachen.

Hij was blond; zij donker met prachtig als zijde glanzend haar. Ze hadden dezelfde fijne gelaats-trekken, de korte bovenlip, den gevoeligen mond. Zij leek ouder dan hij, hoewel ze in werkelijkheid een jaar jonger was. In den zomer was hij meerderjarig geworden en dit feest was met grooten luister gevierd. Nu was dit een maand geleden. 't Was herfst geworden en de rechtskundige adviseur was met een stapel papieren gekomen, want sommige documenten moesten door den toekomstigen erfgenaam mede ondertekend worden.

Nu aan 't einde van 't langdurig onderhoud stond hij met een bezorgd gezicht voor zijn zuster. "Ga mee naar mijn kamer, Ennisvale. Daar kun je me op je gemak alles vertellen."

Hij volgde haar naar haar heiligdom — een groot, laag vertrek; vreemd maar smaakvol in aankleding. De hitte van een houtvuurtje verspreidde een aangename warmte. Ze duwde hem op een gemakkelijken, lagen stoel en bleef, zenuwachtig, vlak naast hem staan.

"Ik geloof, dat alles verkeerd loopt," begon hij, "alleen doordat ik op verschillende documenten mijn handteekening gezet heb, zijn we voor 't oogenblik voor den ondergang bewaard!"

"Welke documenten?"

"Waarin ik er in toestem, dat ons huis in Londen verkocht wordt. Met dat geld kunnen we juist de crisis doorstaan. Maar op dit landgoed, Marcia, rust ook een zware hypotheek; en vader wil zich nergens in bekrampen. Ik heb zelf ook niet veel verstand van zaken, maar ik begrijp er genoeg van om te weten, dat 't er voor mij leelijk zal gaan uitzien."

"Wat bedoel je, Ennisvale?"

Marcia beefde als een riet. Ze was nog te jong en te onervaren om de mogelijkheden van den toestand te overzien. Ze meende, dat een ongekend gevaar haar broer bedreigde.

"Ik bedoel, dat als de zaken zoo doorgaan — en voor zoover ik 't kan bekijken, geloof ik niet, dat er verandering komt — en wanneer ik mijn eigendom krijg, dat alles dan zoo zwaar mogelijk belast zal zijn; dat beteekent, dat 't inkomen al weg is voor 't mij in handen komt, en ik zal geen macht hebben nog iets te herstellen, de schilderijen verkocht —"

"De schilderijen! Oh nee, nee!"

"Die zijn nou aan de beurt; let op mijn woorden!"

voorspelde de jongeman somber. "Ik bedoel die verzameling in ons huis te Londen. Ik heb vandaag een papier geteekend, waarin ik vader toestemming geef om te verkoopen. Je kunt wel zeggen, dat ik gek geweest ben, maar ik moest vader toch helpen en ik vind 't zoo oneervol als schulden niet onmiddellijk betaald worden. Dat 't huis in Londen voor een goeden prijs weggaat, Marcia, is zoo erg niet. We gaven er toch niet veel om, jij en ik. Maar als weer de nood aan den man komt, zijn 't de schilderijen. Als ik in mijn bezittingen kom, ben

te weten, dat Marcia niet 't soort meisje is, dat zich laat dwingen."

"'t Is ook niet mijn bedoeling om haar te dwingen."

Hij haalde ongeduldig de schouders op. 't Was een gewoonte, die zijn kinderen met hem gemeen hadden en die nog duidde op 't vurige, Fransche temperament.

"Je kunt 't noemen, zooals je wilt. In Frankrijk worden deze zoogenaamde verstandshuwelijken nog elken dag gesloten, meisjes onderwerpen

zich zonder eenig protest en zelfs met genoegen soms, daar ze volkomen vrouwen hebben in ouders of voogden. Maar welk Engelsch meisje zal genoegen nemen met een echtgenoot, dien men voor haar gekozen heeft en zelfs hem accepteeren zonder hem gezien te hebben? Ik heb nog nooit in mijn leven zoo gek opgekeken, als toen Sir Robert het voorstelde als een verlossing uit onze moeilijke omstandigheden. Hij gaf zich zelfs niet eens de moeite om den jongen man mee te brengen en aan ons voor te stellen. Ik ben bang voor de gevolgtrekking, die daaruit te maken valt, namelijk, dat hij niet is om in gezelschap te brengen!"

Lady St. Barbe luisterde niet heel aandachtig. Ze had de gewoonte, niet op den woordenvloed van haar man te letten en zelf kalm haar eigen gang te gaan. Ze had een rustige natuur en

was zeer evenwichtig. Ze was knap, maar haar gezicht had niets liefs over zich. Ze werd meer gehoorzaamd dan bemind; maar zij, die haar goed kenden, achtten haar hoog. Ze had gedaan, wat een vrouw doen kon, om den ondergang van haar eigen leven te ontwijken en zooveel mogelijk voor haar kinderen te redden. Temidden van bittere zorgen en groote vernederingen had ze de wereld nog een lachend gezicht getoond. Ze was 'n onbaatzuchtige echtgenoot, 'n bezorgde, voorzichtige moeder. Man en kinderen waren haar veel verschuldigd en haar omgeving wist dat.

"Sir Robert Drummond is een eigenaardig mensch," begon lord St. Barbe na een korte pauze, "maar hij is in deze zaak buitengewoon edelmoedig. Hij heeft er zijn hart op gezet, dat blijkt duidelijk. Waarom weet ik niet, want er zijn knappe meisjes genoeg te krijgen. Maar hij wilde Marcia en niemand anders en hij heeft de hypotheek van onze Londensche bezitting in handen en wil die Marcia op haar trouwdag cadeau doen, buiten alle andere bepalingen, die allemaal voor ons even voordeelig zijn. De man moet schatrijk zijn. Hij is pas drie jaar lid van 't Parlement, maar hij heeft er al veel invloed. Men luistert graag naar hem. Hij houdt niet van onnoodige praatjes. Natuurlijk is hij een man uit 't volk; hij beweert trouwens nooit iets anders te zijn. Maar als ik zeker was, dat zijn zoon op hem leek, zou ik hem graag ontvangen."

"Zijn zoon moet meer heer zijn. De vader van Lady Drummond was een lord St. Clares."

"Ik weet 't, dat is tenminste een troost — dat en de vele voordeelen, die we plukken. Maar 't is vreemd, dat hij zoo achteraf gehouden is. Voor zoover ik weet, heb ik hem nooit gezien. Zijn vader zegt, dat Londen hem weinig trekt. Ik geloof dat hij de eigenlijke eigenaar is van de mijnen. Zijn vader heeft de hand in andere ondernemingen. De mijnen — met al de verdiensten — zijn voor den zoon. Ik denk, dat hij vreeselijk onhandig is.

(Wordt voortgezet)

Het huis aan de drie grachten: een bekend hoekje aan den Flumeelen Burgwal te Amsterdam.

ik een adellijke bedelaar, met niets dan schulden als wapen."

Ennisvale's stem was onuitsprekelijk bitter geworden.

Marcia merkte 't op en weer klonk haar: "Oh nee, nee!"

"Ik denk, dat ik zal emigreeren", sprak de jongeman langzaam. "Ik blijf nog een jaar in Oxford om mijn graad te halen. Dat kan me altijd nog van dienst zijn. En we zullen in dien tijd kijken, hoe 't gaat. Maar als er geen verandering komt, ga ik naar Amerika of Australië om te zien of daar een plaatsje voor me is. Een arme edelman heeft in Engeland uitgediend."

Marcia zei eerst niets, toen vroeg ze plotseling: "Kun je geen rijke vrouw trouwen, Ennisvale? Een paar van onze voorvaderen hebben dat ook gedaan."

"Ja, wanneer ze op hun beurt ook iets aan te bieden hadden. Maar nu — nee, Marcia. Dat kan ik niet en dat wil ik ook niet. Je moet 't me werkelijk niet vragen. Ik weet, dat jij 't in mijn plaats ook niet doen zou."

Ze antwoordde niet. Ze stond stil, diep in gepeins vlak voor 't vuur. De gedachten verdrongen zich in haar brein, maar uit dien chaos van gedachten kwam eindelijk een vast, onwrikbaar besluit.

"'t Is wel meer gebeurd, dat zusters hun broers hielpen," was 't slot van haar overpeinzingen; "ik zal Ennisvale redden."

HOOFDSTUK III

DE MOEDER VAN MARCIA

"Laat Marcia maar aan mij over," sprak lady St. Barbe rustig.

De graaf hief een zorgelijk gezicht op en keek haar onderzoekend aan.

"Laat Marcia maar gerust aan mij over," herhaalde ze, "ik ken haar beter dan jij."

"Ik heb nooit beweerd, dat ik haar ken," antwoordde lord St. Barbe. "Maar ik meen toch wel

VROUWENLEVEN

HOE LANG WORDEN DE MODERNE JAPONNEN? HOE LANG WORDEN DE MANTELS?

Wie nog verwacht mogen hebben, dat de korte jurken weer in de mode zouden komen, zien hun verwachtingen niet beantwoord. De moderne japonnen blijven flink voetvrij; de overdreven korte jurkjes hebben — voorloopig ten minste — volkomen afgedaan.

Ensemble van bedrukt fluweel. Eenvoudige japon, strak tot om de heupen, met wijden rok. Mantel met wijd uitvallende mouwen en gegarneerd met bontkraag.

De juiste lengtemaat van de nieuwe japonnen? Precies halverwege knie en enkel moet de rokzoom neerhangen van al wie met de mode meegaat. Alleen bij diner- en avondtoiletten valt de zoom tot bij den grond, wat, met de verhoogde taillelijn, aan de vrouwenfiguur een silhouet geeft, waaraan we geheel en al onttrend waren.

Wat betreft de lengte der nieuwe mantels, daarin is wel zelden zóó veel verscheidenheid geweest als in dezen tijd. Er zijn mantels even lang als de japon, lange mantels, welke rondom de japon vertoonen, die een hand breed onder den mantelzoom uitkomt — een goede kans dus voor onze mantels van verleden jaar! — er zijn half lange mantels en

er zijn mantels zóó kort, dat ze nauwelijks de heupen bedekken — elegante créaties van bont of van fluweel omzoomd met bont.

Onze eerste afbeelding vertoont een ensemble van Berthe Hermance voor den herfst van bedrukt fluweel. De eenvoudige japon, strak tot over de heupen, heeft een wijden rok. De half lange mantel heeft een bontkraag en wijd uitvallende mouwen.

Elegant is ook het praktische ensemble van tweed — de rok met zijn ingezette zakken, de lange jas met zijn sjaalkraag van grijs bont. De moderne blouse is vervaardigd van twee tinten blauw, harmonieërend met de kleur van het mantelcostuum.

Nummer drie vertoont een elegante avondjapon van rose mousseline, geborduurd met rood. De daarbij gedragen korte mantel, met garneering van rimpeltjes en een eigenaardige halssluiting heeft verschillende tinten blauw.

Het geheel werd ontworpen door het modehuis Melnotte Simonin.

PAULA DEROSE

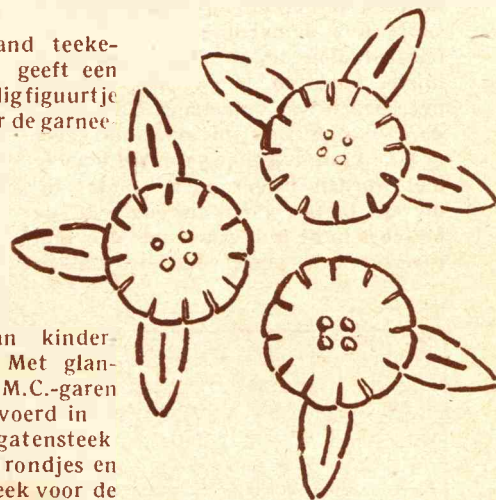
Avondtoilet van rose mousseline, geborduurd met rood. Korte mantel van tissu in blauwe tinten.

Practisch ensemble van donkerblauw tweed, met blouse in twee tinten blauw.

EEN EENVOUDIG BORDUURSELJTJE VOOR KINDERJURKEN

Bijgaand teekeningetje geeft een eenvoudig figuurtje aan voor de garnee

ring van kinderjurkjes. Met glanzend D.M.C.-garen uitgevoerd in knoopsgatensteek voor de rondjes en 'n rijgsteek voor de bladeren maakt het een alleraardigst effect, terwijl het in een minimum van tijd is klaar te spelen. De Fransche knoopjes in het midden kunnen in een afstekende kleur worden genomen, bijvoorbeeld goudgeel bij rose, blauw, groen of rood.

Ook leent het figuurtje zich voor applicatiewerk.

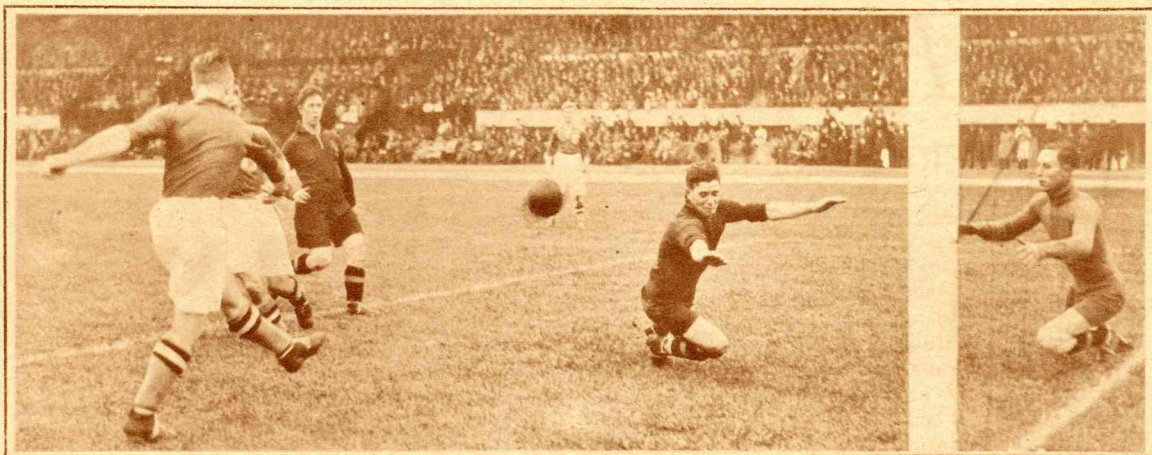
THERÈSE.

SUNLIGHT ZEEP

Door het gebruik van Sunlight Zeep een schoonere wasch en langeren duur van Uw goed

ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

Een slechte beurt van het Ned. Elftal te Brussel, waar de oranje voetballers met 4-1 werden geklopt. Moment uit den strijd. Tap brengt het Belgische doel in gevaar.

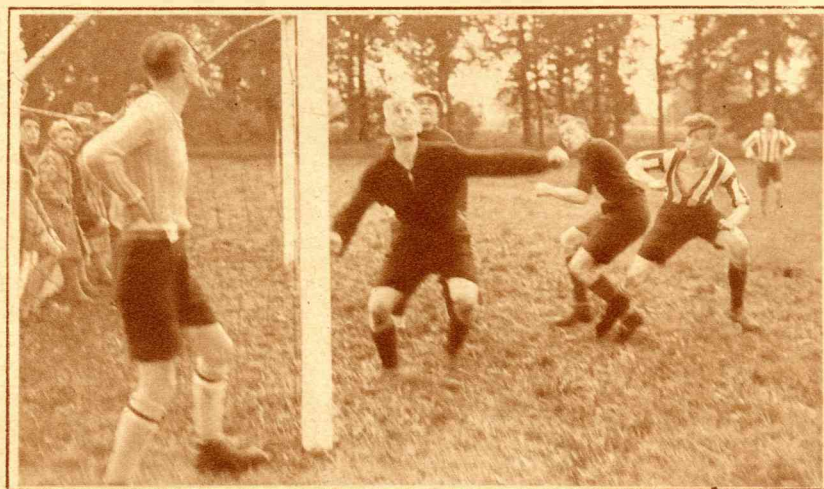
SPORT VAN ZONDAG

De vertegenwoordigende Nederlandsche voetbalploeg heeft van haar extra-uitstapje over den Moerdijk maar heel weinig plezier beleefd.

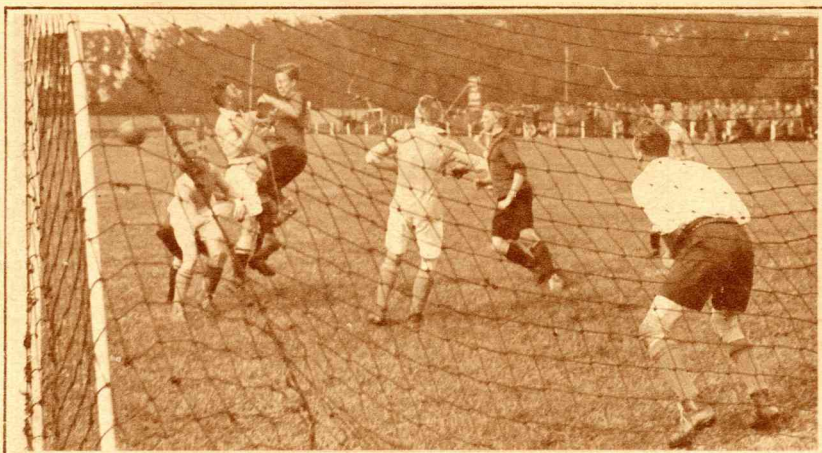
Met een tikje meer optimisme — het is misschien beter om van minder pessimisme te spreken — hebben we ditmaal de oranje voetballers naar Brussel zien trekken. Er waren dan ook inderdaad wel redenen om het resultaat van dezen extra-wedstrijd met een tikje meer blijmoedigheid af te wachten, niet zoozeer misschien omdat het Nederlandsche elftal tot buitengewone dingen in staat kon worden geacht, doch dan toch wel in verband met het feit, dat de Belgen in Zuid-Amerika bepaald slecht hebben gespeeld. Wel was de Belgische Selectiecommissie hierop aan het wijzigen gegaan, doch over die veranderingen was men het in 't Belgenland lang niet eens.

Dus was onze ploeg op papier niet kansloos, en ging het elftal Zondagochtend, vergezeld van een groot aantal supporters, de opening van het Eeuwfeest-Stadion te Brussel meerderen luister bijzetten. Hoewel nog vroeg in het seizoen was de belangstelling voor deze match ook in ons land zeer groot. Jammer genoeg kon het verslag niet worden uitgezonden, zoodat zij, die de laatste jaren gewoon zijn, de matches in de huiskamer met een kop thee of een borrel mee te maken,

Dat wordt nu anders. In Budapest zag onze nationale verdediging 6 doelpunten tegen zich gescoord. Kon men toen zeggen, dat de tegenstanders van buitengewone kwaliteit waren, thans nu v. d. Meulen c.s. viermaal werd gepasseerd, gaat dit niet. De Belgen zouden slechts tot bij-

De sportieve Amsterdamsche gemeenteambtenaren openen een nieuw terrein. Kiekje van het veld aan den Middenweg tijdens den wedstrijd van Zondag. Het doel van V.V.G.A. in gevaar.

De K.N.V.B.-competities aangevangen. Spelmoment uit den wedstrijd D.E.C.—A.F.C., welke tot veler verrassing met 2-1 door A.F.C. werd gewonnen. Op onze foto bedreigen de A.F.C'ers het doel van D.E.C.

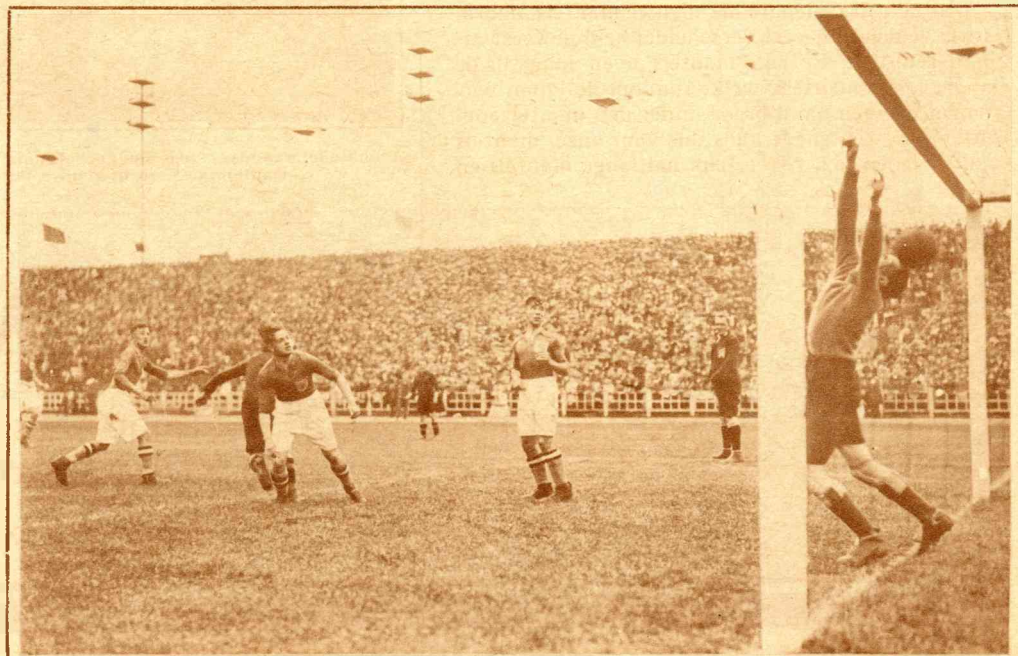
De Belgische voetbalploeg klopt het Nederl. Elftal met 4-1. Een der Belgische doelpunten, v. d. Meulen moet vissen.

toch wel. Thans heeft het er veel van, dat we nooit meer uit den put komen.

E. Helders †. De motorracer Helders uit Amsterdam kwam door een noodlottig ongeval op de stadienbaan om het leven.

een geduchten strop hadden. Over den wedstrijd zelf behoeven wij niet veel meer te zeggen. Eén doelpunt van onzen aanval is weinig, doch we zijn aan niet veel meer gewend. Sterker spreken de 4 goals tegen. Wij teren nu om zoo te zeggen al eenige jaren op een verdediging, die, hoewel niet in staat om ons team ter overwinning te voeren, er toch voor heeft gezorgd, dat de nederlagen in elk geval bijna steeds cervol waren.

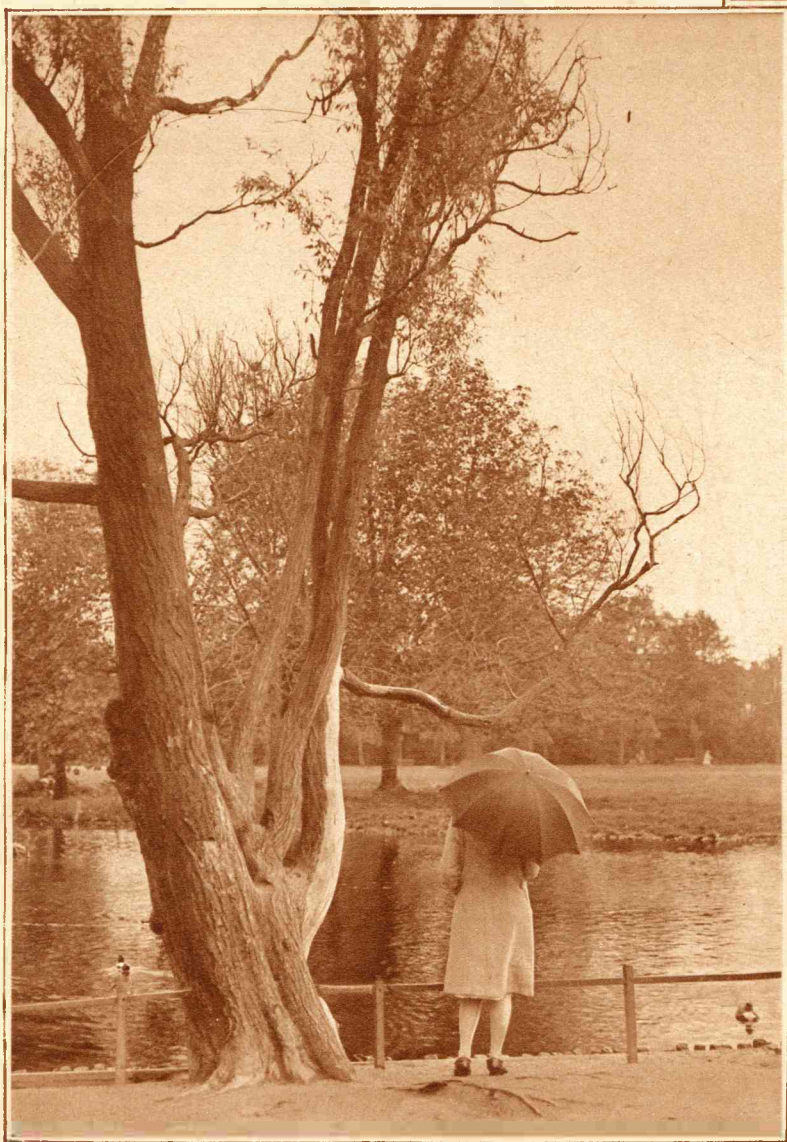

DE ZOMER IS VOORBIJ

De dagen worden korter, de avonden „lengen“, de wind wordt frisscher en draagt reeds najaarsgeuren naar ons over, de zon plaagt ons niet meer, zooals zij 't dit seizoen al te kort heeft gedaan. De eerste herfstsymptomen worden zichtbaar.

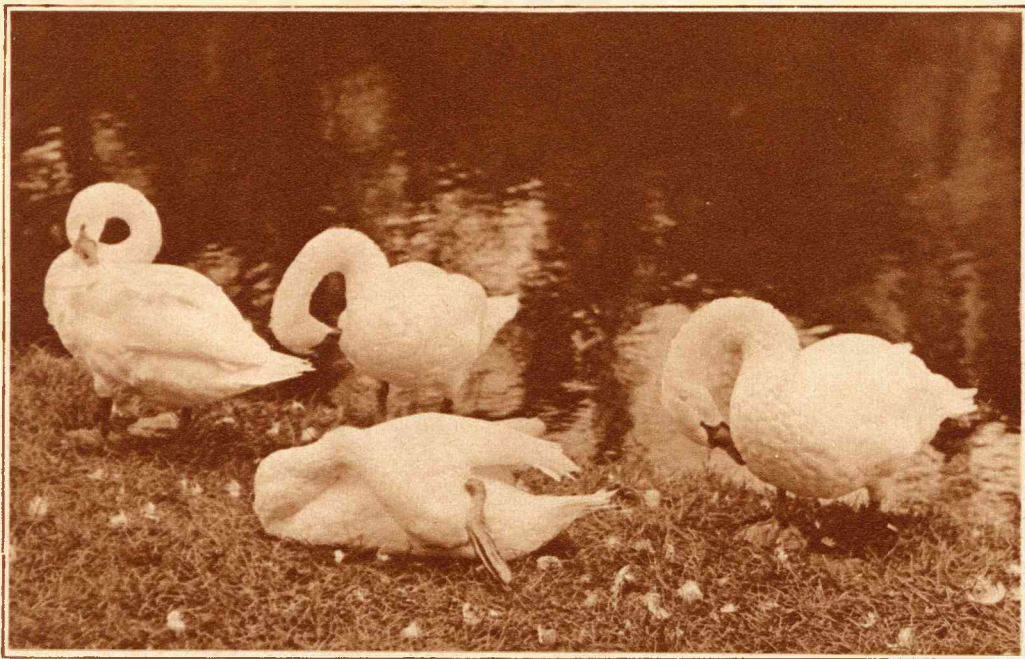

Als in het park de bladeren vallen....

De verlaten terrassen bieden 'n ongezelligen aanblik.

Herfstidylle.

Vier die zich voor het laatst eens „opdoffen“.

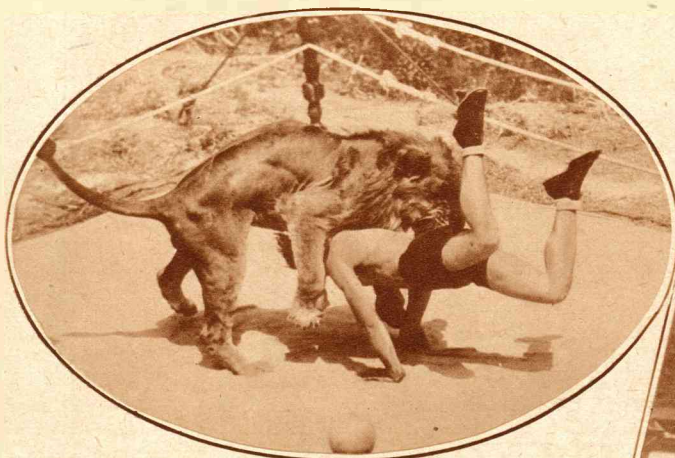
Nadere bijzonderheden overbodig!

De verkiezingen voor den nieuwen Rijksdag hebben Zondag in Duitsland plaats gehad. Tientallen fotografen waren aanwezig om het oogenblik te „nemen“, dat President von Hindenburg het stembureau verliet.

Stemmen in het Ziekenhuis. Om de keuze geheim te doen blijven, wordt van een parapluie gebruik gemaakt

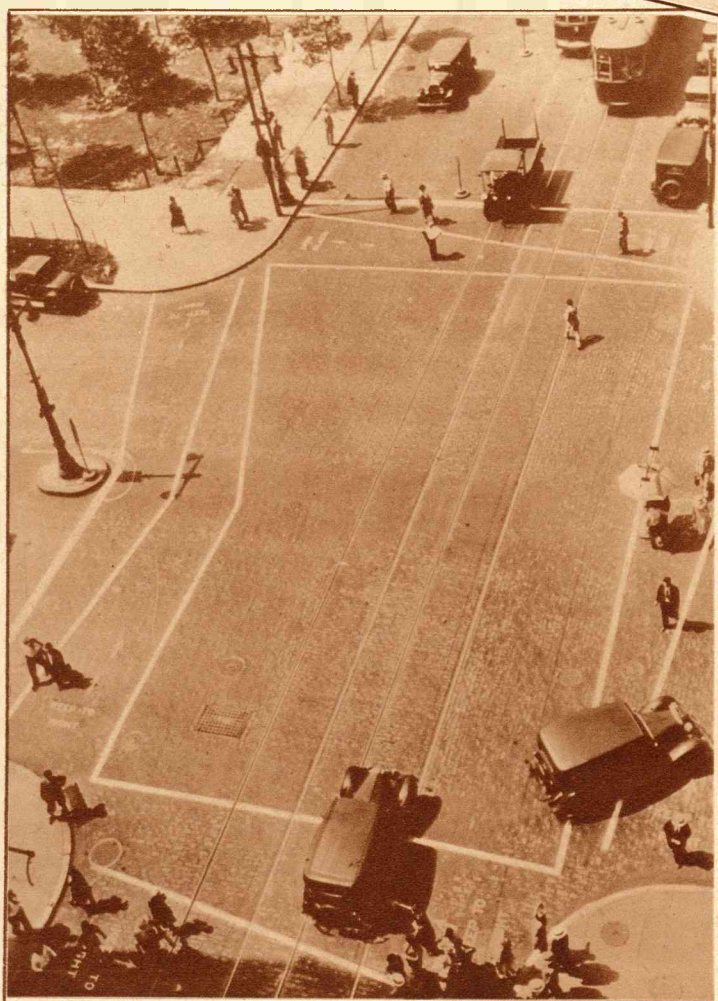

Een Amerikaansche leeuwentemmer heeft een drie jaar ouden leeuw opgeleid om met hem te worstelen. Na afloop van den wedstrijd dineert de leeuw.

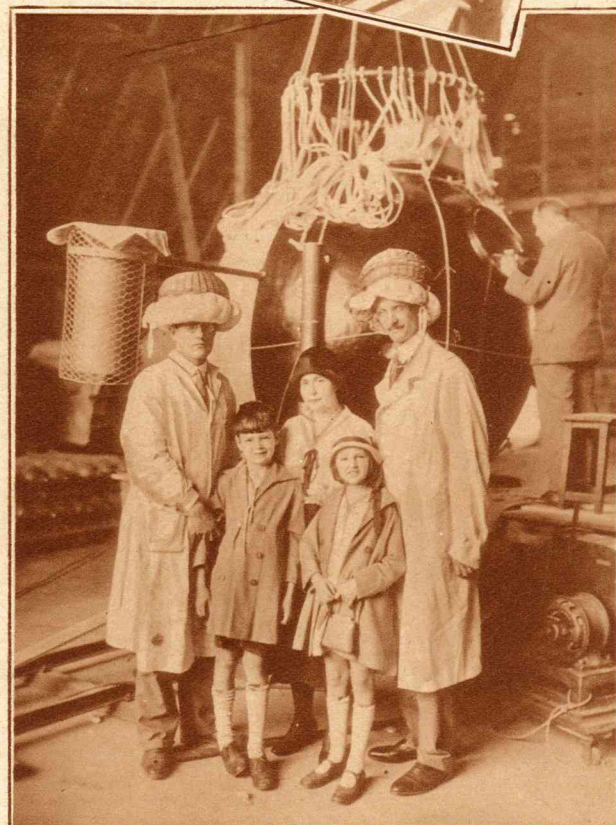

Een typische foto van New York, genomen van de Brooklynbrug.

VAN OVER DE GRENZEN

Verkeerswiskunde te Philadelphia. „Maatregelen in kalk“, aldaar genomen ter beveiliging van den voetganger.

Prof. Piccard en zijn assistent, die in een ballon 16 K.M. hoog zouden stijgen, zijn op het laatste oogenblik gebleven, waar zij waren, n.l. te Augsburg. De beide geleerden met eigenaardige „valhelmen“ op het hoofd.

BERGOPWAARTS

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.